

Aditi-Inana Kinga

Határtalan szerelem

2003-2011

TARTALOM

Kísértetház
Szerelmes világok világa
Határtalan szerelmek
Határtalan szerelmem képzetei
Fáraóhangyák hazája
Szellemvilág
Tudás és létezés
Szerelmes szoba
A kérők
Duna-legenda
Fantáziám virágos alkonya

Kísértetház

I.

Hangok. Csillapíthatatlan hangok hívnak csendülnek zendülnek indulni kell a vágy irányába, a zavarodott káosz, anarchia, émelygő, remegő iszony pusztító sivár kietlenéből, minél távolabb a szürkéségtől, a túlfeszítettség csömörétől, a zárt energiakörből kitörni, csapoljanak le, ömöljön a piros vér zuhatagában létezhessek, szemek tüzes paraszában, igék lázas szenvedélyében a körforgásba bekerülhessek, a személyiség varázsával egyensúlyozhassak az egyetlen nekem felszentelt helyen, és a homályos ködfelhőből elindulni a vélt fény felé, a leginkább testre szabott ruhában, cementtel, üvegszilánkokkal és tövisekkel bélelt csuhában.

Ellenállhatatlan erő űz hajt a férfi felé, akit annyira szeretek, megtekinteni alkotásait, hisz bennük lüktet, gesztusokkal kíséri őket, sejtjei befogadják a képek líraiságát, az arcok szenvedését, könnyek, fájdalom mélyített ráncok barázdáit. Gond, aggodalom, félelem, rettegés véste árkok az arcokon, kiábrándult, közönyös, beletörődő üres düh eltorzította arcokon a frusztrált harag, a groteszk kifejezés.

Fiatal, vad, energikus férfiarc pusztító gyűlöletében rabság, elnyomás, a szabadságtól való megfosztottság.

Képeken a tömeg, az összetartozó közösség megszentelt ábrázata megfeszített erőpróbáiban félelmét és szorongását lendülő karok hatalmas ereje feloldja, a test teljes feszült-feszített intenzitása ível a karok meghosszabbításán, és kezekben a csákány meredő sziklák csökönyös, makacs bástyáit tördeli. A kihasznált, végsőkéig igénybe vett fizikum állati sorban, emberevő törzseik áldozataként, a természeti törvény szerint még lélegző tömeg, a hatalom kiszolgáltatottjai: a munkaszolgálatosok üdvözült serege. Közönyös. Szent. Meztelen. Természet virága. Bármilyen lehet. Bármilyen jöhet. Szabadság rabruhában. Kavicsokká csiszolódnak a csendes, nyugodt, békés folyam táplálékán.

A sátáni gépezet alkatrészei ők, az ipari termelés láncszemei, modernkori rabszolgaság fenyegerekei, bányák görgői, csigái, ökrei, lovai ők, kövekkel megrakott parányi hangyalét a kiszolgáltatottság tetvei, nyomorultak sebzett elesettsége ők, a romhalmazok nemessége, az elképzelhető legnagyobb kitartás szentjei diadala 400 g kenyéren mínusz 42 fokban hóesések karácsonyai.

Felszív, felszippan mint fekete erőter elnyel szerelmem képei rengetege. Hatalma bűvköre cuppanó negédes csókokat, búzaszemek zizegő-suhogó betűkalászeit aratja a hálózati szöttek remekül illeszkedő bűnei ocsúját.

A borzalom vasmarokkal szorongatja a lelket. Rettegés és félelem szivárog töpörödik a vaskos, acéllépésű dallam csörgedezik észrevétlenül béklyóba ver a kísérteties, fojtogató, szorongató zene mint papírt összegyűr gyömszöl a ház és kísértetei.

A borzalomban megszületik a vágyak építménye. Éjkoszorús háremhölgyek a szultán szolgálatában, lábainál heverő fekete párducok dicsfényes alakja, diadalittas női ívek megtermékenyülnek az iszonyaton diadalt aratott dicsőségében, maga a gyönyörteli, kiválasztott nőiség testi-lelki önkívületében, gyönyörűségében megigéz-bűvöl az isten oroszlánja.

Találkoztam szerelmes-szerelmetes éjszakáddal.

Jól, remekül kiszámított lépések, a taktika és stratégia hálóján az égi hárem-színház láthatatlan szálai megtartanak benneteket a hierarchikus gépezetben keringő-kerengők a vágy útjain labirintusos játszmái mozgatórugóin elaléltok, és a hatalom kéjvágya túlburjánzó energiái szépséges-gyilkos megvalósulás. Eros-Thanatos. Búbánat, fájdalom, halál, vagy gyönyör, vágy, a szerelem óceánja és a tiszta tükör és a tiszta testlélekszellem.

Szellemmel átitatott, szétroncsolt idegzetű harcos akarat-erő, uralkodó képzetek vulkanikus megtestesülése, kihűlése, elszürkülése kordában tart színház és hárem-hadát a tükörben érzelmeit az örökös fényben megemésztí és kiválasztja.

Vadállati düh harag méreg ordít vicsorít az agyonsebzett beteges gyengélkedő oroszlán az állatok királya haláltusája, élni akarása, hatalma, és a vadmacskánál gyöngébb nő gyönyöre pillanatokra megidézte az álmot, az élénk, erős, sziporkázó fényt és beteljesülését, a mámort, a vágyott szabad lélegzés áramlásán elhagyja, magára hagyja őt a szürkeség, éled-megéled a fantázia, álmodik az érzelem és túlcsoordulása, az isteni jelenlét, és a vén, öreg oroszlán rozogán, halálán, végkimerülésében is tökéletes szerető-. A töttyedt-lötytyedt hízelgő melegség, ha hazug is édes a rideg hatalom leheletnyi pontos hideg szürkületében a csöppnyi melegség, parányi szeretet-lehelet a sötét vég ádáz-álnok megtévesztő arcán kígyók negédes-bájos dallamán is olykor elszenderül, olykor megigézett-révtült lebegés és kínzó vágy isten hiányán.

Fénysugarak áramlásán-áradásán megtisztul a vágy, az ösztön, a gyengeség, az erő megismeri a pusztító, gyilkos ígéket. Frusztrált, hisztérikus fényesség fintora a hamis istennő nemes ívén éjszínész büszkeség női test bíbor-bársonya borítja tested imáit, és gyönyörért rebeg Kleopátra.

II.

Sötét ötvenes évek.

Téeszek dolgozói, gyárak munkásai, a nők önkívületben ujjonganak, és szép kis mézeskalács-szíveket, Zsolnay, Herendi porcelánt ajándékoznak atyuskának, Rákosi Mátyásnak hatvanadik születésnapjára sok-sok szeretettel.

Rusnya-kopasz disznópofa hájas lötyögő zsíros orca nagytestű rőf-rőfi hempereg a moslékban méterekre bűzlik bőre, ondója is.

Sok szeretettel Rákosi elvtársnak a Vörös Csepel betűvetésben elsőrendű - rangú női sztahanovistája - sokan dolgoztak ám alá az elmúlt harminc évben-. Napenergiát hasznosít betűvetésben kedves Rákosi elvtárs kopasz feje árnyékában vakító gyilkos sugárzás édes-jó Sztálin elvtárs dicsősége fényében. Farag a nő ezt is, azt is az Ön kénye-kedve szerint, fenséges fejének érintője nyomán gyakran elmereng, eljutnak hozzá, elérik az Ön nem igazán közömbös, sokkal inkább gyilkos sugarai kis hús-vér-izomtömeg odújába eljut a fénye drága Rákosi elvtárs, és az Ön hatalma igézete-büvköréből csak pokolra szállhat alá Rákosi pajtás, út-törőként piros kis kendőjével utána az özönvíz a pincebörtönökbe Magyarországnyi kiterjedésű -

Kitüntetéseit megkapja, kitűzi mellére, betűvetés elsőrendű-rangú női sztahanovistája, és Ön bátorítja, a máglyát meggyújtja, és feljogosítja őt, megcsókolhatja Sztálin elvtárstól kapott kitüntetését édes-jó Rákosi elvtárs, a magyar Richelieu!

A legnagyobb titokban megsúgom, túléltem mindent kedves elvtárs, és labanc lévén iszonyodom minden kuruckodótól, ki széllal szembe, miközben rettegő rémületében, végső kimerülésében összezsugorítja magát, igen kérem, mondjuk ki, becsinál csak azon a becsületen folt ne essék, be ne mocskolódjon a magyarkodó bő gatyá. Mindig ennek a kuruc-szent-tisztesség-kisebbség árnyékában a tömeges labanc. Fúj. Bevizelnek-becsinálnak, de a haza az szent és sérthetetlen, a becsület, a tükrös, be elvétett utak is ezek vissza, visszatérni a Kárpátok hús-szabad-jó, isteni, éteri levegőjéhez.

Drága elvtárs, és még mindig nem érdemesít, nem tart rá engem érdemesnek, nem részesít a megtiszteltetésben, hogy átvehessem a Munka Vörös Zászló Érdemrendjét, bocsánat, mit is beszélek, a Magyar Népköztársaság Becsületrend Tiszti Keresztjét, hadd csókolom meg édes-kedves kis kopaszom disznófejét, drága jó Rákosi elvtárs! És a legyek!

III.

A debreceniek, igen, éppen ők adományozták a Tükrös Nagy Piros Mézeskalácsszívet Rákosi 60. születésnapjára. Ők, nem ők, megteszi helyettük más. Református Róma, Nagytemplom, igencsak régen volt -

Ma is ajándékozunk Rákosi pajtásnak piros vérbő szíveket, szívünket sok-sok szeretettel orosz tankok láncfalai alá, fizetjük a (béke)kölcsonöket, jól bevált szavazatokat adományozunk, a többi elcsalják. Megünnepeljük választásunk örömtől ujjongó haszonleső győzteseit. Már várnak ránk a koncepciók perek, végbélben kutakodnak, és aki keres, az talál -

Magyarok és a délibáb. Káprázat. Összeesküvés. Kreált ügyek, manipulált, sugalmazott-sugarazott politikai erőterben, kicsinált és jól becsinált haza. Árok-, gödörásás a következő negyven évre. Nyomor. Megaláztatás. Orránál fogva vezetett, vacogó, didergő, kiábrándult, kifosztott, közönyös, kis híján agyon nem vert holt-halott, szétszaggatott-szétszakított, fekete rongy-nemzet.

És a túléltek, rothadó Nyugat bűzlik ám, bűnt bűnre halmoz, megfenyít, megfenyeget, fojtogat, eladósít, kihasznál, parancsolgat, diktálja a mindenkorai irányt, parányi részletekre is kiterjed figyelme, csak az a haszon megmaradjon, és kizsigerel, félelmet gerjeszt(i) a terrorizmust, hazug információk alapján indítja meg a háborúkat, kinyírja a hazugságokat kiszivárogtató, megszégyenítő felelősöket, elcsalja a választásokat, - az eredmény előre garantált-, érdekei ellenében üzérkedőket kíméletlenül tönkretesz, és az állandó vész- és veszélyhelyzetben sérthetetlennek kikristályosodott, keresztről levett holt-halott medence-testet a Nagyboldogasszony ölén, azzal egyetemben tapossa meg a kiszolgáltatott-kivetett nincstelen szépséget és az élet birodalmát.

Haláltusa, a végvonaglás hite és reménye.

És a kirakat bábu, a színmű elitje a kulisszák előtti önműködő gépezet. Vérre-vagyonra menő könyörtelen-kegyetlen-kíméletlen gyilkos-pusztító, a túlélésért mindent megsemmisíteni kész láncreakció. A végjáték ritmikus beidegződései, a pusztulástól megittasult cinikus, gunyoros-gúnyos kacajok mérges vizein a fertő fertőz és halált hoz. Álszent, kegyeletteljes-keneteljes, mézesmázos-behízelt máz és maszk mögött kiégett, kétségbeesett kilátástalanság, gyűlölet, ön-, vagyon- birtok- és érdekvédelem. Éber, vizsla-szemek.

A múlt védelme milliárdnyi szállal kapaszkodik a jelen gazdasági, kulturális hatalmasságai érdekeihez. A nemzet rámeleg rámeleg. Isteni uralkodót, a Nap fiát, fiait akarjuk a hatalomba.

Üdvös-éltető ajándékozást és nem a fukar, zsugori aranyborjú imádatát. Isteni tehetségek országát, és nem csúszó-mászó, alattomban hízelkedő férgek garázdaságát. Nem a középszer szellemi uralmát. Nem a középszer hatalmaskodását. A vég előttiség, a vég gyilkos sugari mérgező párolgása gőzeiben az éden gyermekeit.

A medence-test ügyei felborzolják az idegeket, tüzelik az ellentétes előjelű érzelmeket, sekélyes-alamuszi szellemi harc képviselői, ügynökei rettegő gyűlöletből, jól megfontolt érdekből, kényszerből, betanult szerepeket mondanak fel. A bábuk-bábok színészek virtuális játékai.

A társasjátékok megadott szabályain, a játékok megtervezett menetén túl variációs lehetőségek száza-ezrei adják a játékok valódi, igazi értelmét. A színműveket számos, előre beláthatatlan, kiszámíthatatlan szeszélyes tényező alakítja a megtervezett vázat olykor igencsak módosítva, megváltoztatva, akár teljen át is írja, felülírja az öntudatlan szellemmel átítatott természet. Szeszélyes tényezők sorozata variációs lehetőségei, az irrealitás, az igaz, a véletlenek való megszilárdulása, a valódi létezés, az önkényes végzet, sors, csillagállás, holdállás, genetika, akarat és képzetek, álmok, sugalmazások mindez együttesen adja a megvalósult koreográfiát.

A bábszínház mindenkori koordináta-rendszerében a közönség is gondoskodik az előadások sikeréről. Igen, az elterpeszkedő közönség kikezd, alámos, elmos, romba dönt, akár égbe is emelhet, dicsőíthet ilyen-olyan alkotásokat, alakításokat, amelyekbe lassacskán beszívárog a tér és az idő. És a hiábavalóság.

Robotoló kötelesség igájába hajtom szenvedélyes fejem. A kiállítások, színművek, bábelőadások megtekintése, a játék ismerete ez utóbbi szerves része. Zavartan, félénken, varázslat kódén át, hirtelen fakadó nyugtalansággal igyekszem visszanyerni a kötelező érvényű magabiztosságot, amely annál sebzettebbnek tűnik, minél inkább erőltetett, és ismerős csengéssel, a jól ismert felhangokkal eláraszt, szétárad bennem a nem kívánatos szorongás. A jól bevált mentőöv, amelybe testestül-lelkestül kapaszkodom, gyakran napokra, hetekre, akár hónapokra, sőt évekre is használhatatlan lesz, marad.

IV.

A piros és a barna vezér képe, az új arisztokrácia érdekkörei, a múlt csápjai, a vörös polip karjai a nemzet testén a széttöredezett régi-szürke-kommunista címer. Elfújom. És egyes igen erős elektromágneses terek meghatározzák a leigázott, sodródó, akaratától megfosztott, vezér és vezérek bűvkörében ujjongó, az önkívületben lubickoló, elkábult, vezérelt, megigézett embertömeget.

Érzem a Férfi fojtó-fojtogató önkényét, zsarnoki beteges éberségét, bizalmatlan rettegését a legkisebb rendellenes zörej hallatán, a valóban lopakodó, lesben álló gyilok és veszély érzetén. Gonosz, rontó-pusztító, gyilkos, vesébe látó szemek és szellemek üldöznek, kiforgatják belső-seégeink és jól meg is tapossák. Kifacsart citromok. Üldöző karok pallosa örökön lángoló fejünk felett, és testek követnek, és árnyékuk vagyunk, szellemük - bekerítenek és mint töltött fegyvercső merednek üres-riadt üvegszemeinkbe. Az állandó veszélyben, veszélyeztetettségben kifinomult érzékeink dallamos-hullámozó ritmusát követik, és már nem képesek feldolgozni, irányítani, kicsinálni minket, uralkodni, hatalmaskodni felettünk, nem. Hullaszag. Hullabűz. Rothadó, bomló testek halálbűzös lehelete.

Fekete gyászpapíron cinikus, gúnyos-gunyoros hájfejű ocsmány képe, - a körmösök utódja-undorral tölt el. Iszonyodom.

Az ördög ügyvédje, a rosszhoz elvezető legrövidebb út, - ha keresed rátalálsz, ha zörgetsz, ajtót nyit-, eljár szogat veled, úgy tűnik éppen ez az út válik javadra, mintha az éden fogadna vissza, és a közvetlen munkatárs előszobáinak kiismerése után méltó vagy, méltó leszel az édennek álcázott pokol bejárására, minden szögletének felkutatására, feltárására, fortélyainak elsajátítására, sőt lélegzik is majd benned a pokol. Isteni démonaid arcában, a sötét-intenzív erőben megmártózva, elmerülvén, mérgező-égető lepedőbe burkolózva, bebugyolálva öntudatlanul isteni párbeszédet folytatsz. Megtanulod a szelíd alázatot, a szerény, szabad szerelmet, igen, szabadon szeretni tehertétel nélkül, tehertétel helyett áldás, védelem, segítség-adás, partner-pártfogó lenni.

A csodálatos démoni-isteni kuszaság, rend vegyületek-vegyületek szerves egysége lenni.

A Házban eluralkodó irracionális bizalmatlanság, félelem lebilincselő, fojtogató. A múlt ezernyi karjával kapaszkodik a jelen elvérzett testébe, megtépázott idegeibe, és az éberség szele lövelli váladékát pórusokba, sejtekbe.

A Ház óvatosan, ügyesen örködik az információk felett, és gazdaságos adok-veszek csábos bája megszerzi a túléléshez szükséges önvédelmi eszközeit.

A szellem pedig szabadulni kíván a mindenkori zsarnok, alattomos hatalom terrorjától. Vergődik, verejtékezik, lázad, fojtogatja a hatalom, és titkon-csöndben elpusztítására esküszik fel. Csábítás, csapdaállítás, elutasítás, agyonhallgatás. A kommunikáció hiányában, az alattomos hallgatás játékában rejlik-rejtőzködik a megismerés láza, a bosszúban a szabadulás vágya a mindent betöltő, fogva tartó boldogtalan sötétség, a halál pusztító birodalmából. Az alkotó élet, az individualitás hamisítatlan megnyilatkozásának vágya a határtalan, boldog szerelemben. A szabadság istennője mint égetett pecsét kacérkodik, lassan megöl, átjár, nélkülözhetetlen, az élet egésze, teljessége lesz, illékony bája istenek-szellemek mezején átszellemül.

A Ház a szabad szellem kísérteties-sejtelmes jelképe riogató testek és a gonosz hatalmába burkolózva. Könnyek. Vér. Veríték. Fojtott levegőjű ádáz pusztulás, a vég elkent ürülékének mocskos bűze terjeng a szabadság Háza templomában. Az emberi létezés sejtjeiben az élet, a biokémia terrorja. A Ház zsarnoki Kísértete.

A Ház, mint a veszélyeztetett védettség szimbóluma egyre sűrűsödő ködfelhőben. Gumiboterdőben, könnygázfelhőben gumilövedékek és viperák támadják verejtékező falai igazságát. A nemes fiatalság tönkretételének, megsemmisítésének jelképe, szimbóluma, amely szereti az igazságot, szabadságot, a szerelmes életet, és megveti a fukar aranyborjú imádását, a pusztuló rothadást és bűzét, a gyilkos, harácsoló, kapzsi önzést, a káoszt és a halálos gyűlöletet. A Ház rendjét a mai napig mozgó gumiboterdő fenyegeti, védi.

V.

Elvarázsolt kastély folyosója, iszonyatos, idegtépő, süvítő-süvöltő gépi hangok repesztő-dermesztő dőreje, rosszindulatú tükrök hálózata hol törpévé alacsonyít, hol égig érő fává magasztosít, a földdel vegyít halálra, sárba döngöl, majd fejfelé lógok a kampókra akasztott földalatti kamrákban, betontemető urnáiban emlékezhetek meg száműzött szalámi-identitásomról. A tükörlapokon groteszk-gonosz manók ferde, összenyomott-agyonnyomott arca,

turcsi-felcsapott orra ijesztget, és már nem tudom mit is gondoljak önmagamról. A szép királykisasszony véletlen sem néz vissza rám a tükrök erdejéből. És megállás nélkül forog a föld, a rajta élni kényszerülő bizonytalan, ingatag, még ugyan nem nyílik meg ez a föld, és nem nyeli el a gondjaira bízottakat, de kellőképp megtáncoltatja őket, és minden energiát visszavesz, amit adott, ad. Mégis állva marad a látogató vendég, a látogató idegen a labirintusos örökkön mozgó, újra és újra elmozduló rétegeken, amíg otthonosnak nem érzi az embertelenséget, és teljes biztonságban, rettenthetetlenül nem táncol mint az angyalok pár centiméterre a lebegő, iszonytató gyorsaságban forgó-keringő föld felett.

A kastéllá mitizált Házam nem ringat, nem riogat álomba, könyörtelen-kíméletlen ébrenlétre, életre ösztönöz, hiszen vér-veríték-ürülék borítja az egyöntetű piros-fekete falakat. Túlsúlyos-lidérces atmoszféra hősies kötesteit hústömög-oszlopai merednek a félelem futószalag-gyártású, magas termelékenységű gyárában. A heroikus test védelmi bástyái ostromok idején. Ókori olimpiai bajnokok, görög-latin férfitest-ideál hagyományozódik évezredek át szimbólumai-val, a babérkoszorúval, a fáklyával, a díszkosz és helyettük a sarló és a kalapács. Olympos. Ithaka. Árkádia. A sarló lekaszáll a kaszás és a kalapács beveri a formagyártott szegeket. A menetes szegek jól, szépen, megadott irányokba menetelnek széles mosollyal az egyenlőség, a kitörő öröm és lelkesedés ígézetében. Megalázott, kiszolgáltatott, tönkretett, felhasznált életek a mindenkori rendszerek szolgálatában. Fasizmus, kommunizmus, globalizmus, jaj nekünk -izmusok árnyékában képviselni értékeket és szabadságot. És a hősök. Szent György, Laokoón, búzakalászos-virágkoszorús parasztleányok és a büszke, fekete döngölő-csizmás, izmos testű proletárok rettentő ereje eszményített oszlopai. Fel! Fel! Ti, rabok! A csúszó-mászó férgek rabjai.

VI.

Hőseim. Lucifer jó. Fekete, gyér farkocsba összefogott haj, gyér szakáll, bizonytalan, védtelen, körülmények által szorongatott vékony értelmiségi test oson, mintha titkokat puhatolna állandó veszélyben. Veszélyeztetett. Bántja valami, talán a Ház kísértete nyomasztja, esetleg a felhalmozott, el nem idegeníthető Tudás nehezedik mázsás súllyal parányi, törékeny testére. Pillantása könnyű, súlytalan, nem nyel el, nem szívja ki egy pillanat alatt az életerőt, az életenergiát, pillantása erőtlen, pattog. Nem az a két szembogár, amelyben démoni erő izzik és fogva tart, nem a szellem bábokat mozgató, preparáló anyaga nem, ez nem az a szempár. Könnyűnek ítéltetik.

A háttérzenével mit sem törődő, kiabálásig felerősödő, majd pianissimóvá elcsendesülő, szinte már alig hallható hang színpadias jelenség, teste karjaival nagy íveket rajzol a levegőben, energikus mozdulataival igyekszik alátámasztani a mondottakat. A túlzottan heves és felhevült állapot erőszakolt, túlzásában öntömjénezés, nem illik az áldozatoknak kijáró, fejet hajtani kész, áhítatos kegyelet elmélkedő csöndjéhez. A magamutogatás, a rossz színészi alakítás giccses, alakoskodó leplezetlen hatalomvágy a tettesek vérmes színházának hatékony, manipulatív, testet-lelket gúzsba kötő, szellemet száműző eszközeivel él. A hadonászó jelenség sérti az iszonyattól megszeppent csöndes áhítatot, a szemlélődő-meditatív elmélyülést, mélyen gyökerező ellenérzést változtat ellenszenvvé, amely magában tiltakozik borzongva, hiszen nem szeretné itt is azt érezni, azzal küszködni, hogy illetéktelenek egzisztenciális lépcsőiken emelkednek volt börtönzöttek véres-húgyos pokoli kínfolyója fölött csigalépcsőkön rétegzett egek várfokaira. A beszéd, a gesztusok, a mimika rendszerének önmozgásából kihullik a múlt érzékelhetetlen, értékelhetetlen, megfoghatatlan és fájdalom nélküli lesz, bár jelenem minden egyes levegővételében ott pulzál a luciferi jelenlét mégis paródiává, abszurd groteszk jelen-

ségek hálójává-hálózatává zsugorítja a kegyelet jelenét, a múlt jelenét, amely a jövőbe tart és a jövőben gyökerezik. A temető áhítatos csöndjében a kifosztott, elárvult, megtévesztett jelen fohászkodik, jó lenne megtisztulni az áldozatok pokoli kínjai eszméletében, eszmélésében. Az ádáz erőszaknak kiszolgáltatott szenvedők ürülékének mocskában a tisztaság lelke lehelete édes álom. És visszatetsző marad bárminemű mocskos hatalom gesztikulálása megnyilatkozása, az erő erőszakká duzzadó fitogtatása, a zsarnoki és szolgalelkűség kicsinyes érdekei, egzisztenciális harcok jól ismert pénzszága, a tisztátalan hatalom bűze.

Tiltott területen a Hivatalban.

Hideg uralkodó, szoborszerű szépség tettető, sima-simulékony bájos arc, hízelgő kedvesség, érzelmi kifinomultság naiv létezésében napjában többszörös halált hal. Szép. Egyszerre száanalomra és irigylésre méltó. A szeretett, igen jó játékos mellett gyakorol. Méltóságot áraszt pozíciója is a rothadó isteni oroszlán árnyékában, üres és üveges szemű közelsége érezhető kiszámított mozdulatai kecses báján, és mily keserves, látni kényszerül. Kisebb idegösszeroppanások, összeomlások korszakát beletörődés, szolgai sors, vagy a mindent elsőpró szabadságvágy követi a rafinált-simaarcú, minden hájjal megkent játékosok bábszerűsége imádatán. Egzisztenciális alapokat megrengető fájdalom és félelem. Kínos, kínzón fájó tisztánlátás nem teríthet ki. A kesztyűt fel kell venni. Küzdelem és harc, nem ringathatjuk magunkat álmosság vágyakozás szerelmeiben.

A báb még csak nem is hazudik. Szájába adják, felmondja a szavakat, még sokkal rosszabb, ilyen-olyan ideológiákat, - legyenek bármilyenek, bárkitől, szabad szellem nem szeretheti őket-, igen, a báb kiszolgálja mások érdekeit, miközben jól irányított játszmáikban gyönyörködik a beavatott kissé szégyenletes-szégyenkező gyönyörében lubickol és hancúrozik, és a világ összeomlik ám, ha lehull a lepel, eloszlik a köd pillanatok tört részeiben ellibben a maja fátyla.

A báb hangszíne, hangerősége egyenletes. Nyugalmat áraszt, betanított mozdulatai, betanult párbeszéd, pontosan megszerkesztett művi intelligencia bája zavart tudatlanságot árul el, ha más a forgatókönyv. A nyugodt, leereszkedő modor szívélyessége, a bemutató ideges kapkodás lesz, kínos, tolakodó, erőszakos kérdések keresztüzében ellentmondást nem tűr és kitessékel, kiűz a tiltott zónából, a kulisszák mögötti édenkertből. Zavarodott állapot, megvető és megvetett félrevezetés, az ítélet és az ítélessél álarc mögött a biztos tudat, a tiltott övezetbe, a tiltott zónába többé be nem teszed a lábad. Zavart sürgetés és hazugságok álarc kuszasága megszabadul a nem kívánt betolakodótól, aki magával viszi a bábok szívhalálát.

A lépcsőfokok-létrafokok számát ismeri a beavatott a semmi úrjén a kiosztott, kiske-kusza szerepek átláthatatlan beláthatatlan erdeit jól ismeri.

És a trónuson ülő ingatag szépség, naivság sima-fehér, gyönyörű szoborszerű arcán düh, harag, árnyalatnyi grimasz a rezzenéstelen csupasz maszk sima, finom vonásai között a tanuló uralkodó vétkes szégyene. Megindul velem kifelé az ajtón, lefelé a lépcsőn biztos tartással a drága, vén oroszlán szerelmében, és megbotlik és felbukik a hétvége gondolatán.

Szerelmes világok világa

Napok óta nem hagy nyugodni az érzés, hogy mégis muszáj lesz felhívnom.

Míntha a világ minden görcse görcsössége életemnek fel kellene oldódjon kis pirosas tengerében, és minden hiány kínzó égetése vágyakozása értelmet nyerhetne egy kicsiny markáns érdes ércesen mélyen zengő hang hallatán.

A szeretet, az igazi szeretet nem múlik el soha, éget és ösztönöz, segít, megment, támogat, imádkozik, a szeretet nem létezik akarat és tettek nélkül, nem létezhet a Te személyisége szépsége nélkül, türelem, hallgatás, csönd, a nyugalom bizsergése nélkül. A szeretet elmélyül a várakozásban, szétszóródik az elfogadásban, az igenlésben, megsemmisül az időlegesben, a semmi valamint a létezés ürességén élő valóság marad. A képzelet, a vég nélküli akarat, a tudás, ismeret, láz, az éber figyelem képes kielégíteni, csillapítani és megszüntetni, átformálni átalakítani a szeretet-igényt az élet akarásává, és csalhatatlan, hamisítatlan, a Másik egyedi egyszerűségét éltető-igenlő tisztelő lelkesült, átszellemült szeretetté válnia. Az éden ujjongó örömevé: a Másik létezik.

Ez a létezés megment, kihúz, kiemel a halálból, kiemel a testből, a gondolatok kínzó, semmis folyamából, és egyesít a megfoghatatlan örömmel, a határtalan boldog gyönyörrel. A fátyolos selymes-báronyos bőr könnyed angyali érintése hömpölygőn körülölel, eláraszt, betölt, megszáll, fogva tart a másik könyörületes, szerető közele megőriz, biztat, üzen, nem hagy magadra, jót és igazat, biztosat ígér, megnyugtat, ápol és gondoz, édesen bizserget. Áldott a szó, amely mindeneket mozgat létezésünk első pillanatától fogva. Kincs és gyönyörűsége, gyönyörteli adomány. E nélkül frusztrált a teremtett lény, aki él, sokkot kap, vagy el-, kiszárad, tönkremegy, kegyetlen, bosszúálló, bosszúszomjas lesz, és igencsak várhatja, várja végét az unalmas-szürke vándorlásnak.

A szeretetnek-szerelemnek számos formája, megvalósulása létezik. Határtalan. Mérföldek ezrein, az emlékezet gyöngyöző gyöngyein a messzi távolban, távolból is megtart, megment közele közelsége szemlélődő fényttest, akaratod, energiáid, erőd, képzeteid határtalan hatósugarai körzetében, és hiánya elpusztíthat. A szeretet bennünk bugyborékol, tör elő, tör fel, előbukkan rejtekeiből, bennünk létezik, él határtalan hatalma és megtart, megóv, teremt világokat. Sosem vagyok egyedül. Szellemeim elkísérnek, eljönnek hozzám, csak hívni kell őket. Az egek birodalmi. Sátáni és az isteni. A gyilkos szellemet elűzöm, távozásra szólítod fel, a szerelmet megőrzöd. Nem hagyod, hogy szellemeid-szerelmeid gyilkolják-pusztítsák egymást, mérgezzenek, önmagadban rendet tartasz, megbékíted, kibékíted őket, ha nem meggy megváltasz, elváltasz tőlük. Őrizd a szerelmet és minden formáját mindenek iránt önmagadban. Elfér megfér benned világok világa. Az örökkévalóság. Akard, nagyon akard az életet és az egészséget. Hiszel és remélsz. Szeretsz. Mindenek és a semmi üressége szerető lényeged. Szívedben világok világa.

Létezésünk alapja az önismeret és az önszeretet. Lehetetlen, képtelenség adni-ajándékozni szellemi-lelki gazdagság nélkül. A személyiség, a személyes én kell áramoljon-sugározzon a mindenség üressége teljes semmijén. Az Én megszületésekor előbújik rejtélyes-rejtekekből a mindenkori Másik, és idővel felüti fejét az örökkévaló és változatos formái, a végtelen sokszínűség és világai.

A nagy teljesítmény pillanatai a halál és az üdvözült halálok pillanatai. Az én halála tárgya az örökkévalónak. Az érték és a szerelmes élet megtörik, törik-töredezik halálon-halálokon,

megmártózik a halálban, és megtermékenyíti az életet az anya, a szülő nő a négy fal között, a művész saját falai között. Válik, lesz valakivé a mindenkori művész, valami életté a halálban.

A művészet tárgya és anyaga az én és az én elektromágneses térídeje ható-sugárzása. A világ tárgyaül eszközüül választja a művészt. A művész befogadja, átengedi, átérteszti magán a világot. Áramlik-árad át rajta, betölti, üresen hagyja. A változó anyag változó-különböző megváltoztatása médiuma a művész.

A zenei hang, amely hallható, az ismeretek világai egyesülése sokszor nem tudatos, végképp nem racionális. A tudatot a tudattalan, az öntudatlan, az érzelmek és érzések, megérzések, érzékek, véletlenek, pillanatnyi téridők alakítják. A ráció, mint a hideg számítás, a képességekhez mérten pontos kiszámítás, logikai csűr-csavar tervezetek, formák, építmények. Áramlik-árad világok világa. Gleccserek, vulkánkitörések, tengerek, fényáramlatok-fénycsókák formái. Készen kapott hangok, tapasztalatok, ismeretek, készen kapott anyag és asszociációi törnek fel, bugyognak a semmiből az akarat, a fájdalom, az elhagyatottság aktusain erőből, energiából szellemi lelkiségünk, lelkes szellemiségünk lelkülete lelkesültsége lehelete árad rejtélyes rejtelmek titkain.

Az élet titka. Magok, színek, örök hullámozó sugárzó rendszerei alkotóelemei hibás-hibátlan működése, az absztrakt követhetetlen felbonthatatlansága alakítása a teremtes, a második természet, az ember alkotta természet és virtuális világai teremtes.

A szeretet szívet, lelket, szellemet egyként melenget, áramol a távoli messzeségben és kéznél-közel. Erő és elérhetetlen szépség. Megment a gyilkos halál karmai búzós-okádék-mocsadék szürkésége áporodott szájából. A világ és magunk terhet általában azonban egyedül viseljük. A keresztet olykor viszi helyettünk más, vagy segíti cipelni.

A szeretet szabadság és szépség egysége világai.

Egyszerre-egyként mozgat, mozgatott gyűlölet és szeretet alakoskodásban, hízelgő langymelemben, közönyben, pusztító elemek viharán, tereferében, locsogás partjain, vérszívó rovarok, nemes-daliás vadállatok között, míg szeretni tanultam önmagam és a világot mennyiség áporodott szürkéség szürkületében, és mozgatott, mozgat a szeretet az időben, az időtlen örökkévalóban minden bolygót és minden csillagot.

Szív halála. Betegség. Pusztulás. Megsemmisülés. A Mama csontjaira hullott ölemben.

Teliholdas éjszakán erős szél rezegetti a faleveleket zúg az égi hajsza kísérteties játéka hangok, hangzatok magányán megérteni végre valakit a tenger sós vizében ráncai mocsákban tisztára mosni lelkem aranyát friss, üde harmatos hajnalokon.

Határtalan szerelmek

Mozart és kedvese parókában, négykézláb hancúrozik a királyi udvar kellei és kulissza-titkai közt hajkurásszák egymást asztalok alatt, székek között bujkálnak, bújnak-bújócskáznak, játékosan keresgélnek, keresik, és meg is találják egymást.

Mozart csilingelő kacagása a gyönyörteli öröm, és mint kutya vakkantok, négykézláb közleltek, vonyítok-vicsorítok színről színre játszi kergetőzésünk égi-démoni-pokoli felfordulás felszabadult hangjain -

Csúszó-mászó férgek, tekergő-tekeredő liánok hallgatásában felkapaszkodok, kúszom börtönöm beszövöm, behálózom vékonydongájú tested aranyát. Fénycsóva, fénysugár, fényáramlat hömpölyög árad áramlik forgó keringés körbe-körbe áramló fényspirál az egeken át Klimt hullámló hullámlásán határtalan gyönyöröm boldog gyöngyöző kacagás áramlik rajtam az áradó áramlat lényeged lényem a fényttest érintése fényttestünk egysége, imádatom angyali isteni létünk, és megajándékozol a pirosas-vöröses parókával átható rezzenéstelen tekintetem.

Egy kád gyöngyöző fehérhabos vízben ülsz írsz és olvasol. Kereslek, kezem lassan közelít a nemző közephez, és simítom-simogatom a Férfi hímvesszejét.

Fenséges izzadtság élénk-orrfacsaró büze - a legkellemesebb illat- lubickolásom izzadtság-cseppjei gyöngyöző burkában. A szagos lepedőben meghempergek, és egyenként szedegetem a fekete szőrszálakat ebédem maradékát.

Pirosas-fekete gorillám ölében megnyugszik vizeim tüzes olaj izzó álmai, és kókatag-lankatag szunnyadó hősi-nagyságos fejét - előre hanyatlik a föld alá- bearanyozom, megkoronázom, dédelgetem. Felizgat. Végigcsókolja, nyalja-nyalogatja, falja éteri testem minden zugát, rejtelmek rejtélyes rejtekét, sejtjeim gyöngyöző-kacagó hahotázó paraszát.

Kutyaként vakkantok vonyítok kamaszként visongok csecsemőként visítok ordítok gügyögök, és páratlan szépségű gyönyörű gyönyörteli szibériai amur-tigrisem sápadtsárga aranyárga teste óvja-örzi szentélyem épségét és biztonságát, és köröz-kering az istenség, az isteni lény oltárom körül világoszöld bársonyos pázsiton harmatos-gyöngyöző kacarászó ligetünkben. A könyörtelen kíméletlen tébolyult istennő békés-irgalmas jóságos papnője élete fenséges-nemes bájos vadállatai üres-üveges szeme felfal felzabál megemészt kiválaszt fehér-fekete bundájuk aranyárga nap-szőrzet éltet véd ápol gondoz gondot visel és táplál, és a sápadtsárga szem kincsei világai.

Kergetőzünk játszadozunk kiskutyák kismacskák harapdáljuk csókolgatjuk meghágjuk egymást gyönyörteli hullámokon szerelmünkben az örök éden az örök tavasz szeretkezések szerelmei. Mámor. Dicsőség. Diadal. Az örökkévalóság állati állatiasság angyal-démoni dicshimnusz a fénygömbök csilingelő gyöngyöző egyre gyorsuló sziporkázó forgása spirális galaxisok.

Határtalan szerelmem képzetei

Isten bábja, isten rabjaként rángatózom érzelmek értelmek szenvedélyes vágyakozása barátaim szellemi lelkesültsége testek teste között.

Négykézláb hancúrozunk kergetőzünk hajkurásszuk egymást parókás jelmezeinkben álarcaink üde szárnyain udvari színpadképek kulissza-titkok helyszínein. Rőt hajú édesded hullámozó hullámozásom testi gyönyöröm gyöngyöző pelyhei az éjszakának.

Bugyborékoló pezsgő fényesfehér habok kagylóin fehér márvány vénusz elpihen elalél megpihen fehér kő ágynemű vánkossai között délceg babérkoszorús hajnalokon a fény a szerelem teljes fegyverzetben elszenderül kicsinykét a testi-lelki-szellemi láz.

Bűzös-rothadó szájban a rabság és a szám nyálkás-nyálás sikamlós pokol nyomorék-nyomoronc rabigában rabság kínzó-vallató cellák mélyén inkvizítorok hatalmában a rabság rabjai csillagai-

Szórakoztatott, megigézett-elbűvölt rabszolgák, megfélemlített elkorcsosult-langyos tömegek gyönyörködnek istenek hatalma szeszélyein a bábok bábjai játékaiban az olimpos bűvkörében. A technika, a tudományok pókhálós hálózatai vergődő rabul ejtő szédítő valóságán ádáz fegyverek fenyegető-fenyítő vég uralmán, és áldozatok robotolnak kellemes-kényelmes minden napokért az úr meghódítása gyarmatosítása árnyékában.

Embertelen világok anyagi létezés abszolút tudatossága a szellemvilágban elfoglalom helyem. Vagyok, aki vagyok, de magam vagyok, segítő, jóságos pártfogó szellem. Szelelemittas csiklandozó vágyakozás az éden jó és igaz boldog szeretetteljes hazájában házamban házamban.

Szerelmem közelemben a messzeségben sehol sincs a semmiben a senkiföldjén és én nem tudom megóvni őt az ürességtől. A folyó-hullámozó rengeteg ragadozó vadállatai áldozata eloldódik a létezőtől, kihátrál-elvál a téridőktől, a léttől. Kiválasztódik a semmi úrjén. Sehol sincs. Mindenütt ott van. Közelemben elfogy friss, szabad levegője, nem ítéltetjük egymást fulladásos halálra. Hűvös metsző éles alakító-alkotó levegőt. Felszabadult életem fasz-szopóskis-picsa(kám)-kis-pina(kám) szerelme gyönyörök nélkül koromfekete elálló-nagy fülű nyomorult-nyomoronc-nyomorék kifinomult-túlérzékeny alvilági isteni gyermekeivel földrétegek súlya alatt.

Gyilkos szeme úgy segít, hogy szétszed darabjaim törmelékeire. Minden pórusom minden sejtem ismeri szürkés-kékes zöld szemem. Jót-kellemest hízelgőt és hízelkedőt sugall sugalmaz hálózata elmerülök eloszlom a rend rabjaként óvom szellemem függetlenségét, szabadon szegényen szeretetben.

Képezetem káprázatai sugalmazott látomásaim a valódi az igaz a realitás az álom az irracionális a racionális évszakok terein talaján gyökerezem. Földi gyökérzetű anyagi lebegés létezése az ürességben. Szerelmeim hazugságain kisebb álnokságain a megtévesztés a félrevezetés megtervezett-irányított hálós rendszerein elmosolyodom, hullámmain a hullám hullámozón eltáncolom a keringőt és a requiemet, és határozott keménységgel elutasítom halak halálát vergődő hálók erezetén, szerelmeim haláltusáját madzagjait, dróttjait kivágom idegrendszerem teljes ürességéből pulzáló-didergő darabjaim.

A tények, a realitás, a racionális racionalitás megítélésén álmaim képzeleti elringatnak égi vizeinken rózsaszín világaim játszi tündöklése.

Árpád-házi szent gyönyörteli királyleány mint kibomló-kibontakozó fonalgombolyag behálózza megszövi szötteit vér- és fényeres egek szövetét fekete seregével.

Az örökkévalóság gyönyörteli-gyönyörű földjén eggyé válunk isten világi erején.

Sóvárgó-vágyakozó magányos elutasított-elhagyott elhagyatott árva isteni szenvedélyem írásaim betűibe - máshová máshol másutt nem lehet- tudatosan irányítom és elveszek és elpazarlom magam égetem a létezést, és múltam rángat rángatózik ezernyi idegzetét kiszakítom-kitépem és építem jelenem jövőjét töredezett-törődött öregasszony özvegyasszony műveim otthonos világait.

Fáraóhangyák hazája

Fáraóhangyák lepik el a várost és közelem amerre járok és jövök-megyek. Követő léptek kopogása fejemben csinnadratta és éber, üres-agyongyötört vérekes, kilúgozott-savas húscsafat-mócsingos-pép-szemek.

A fáraóhangya-sereg ott van mindenütt: gyűléseken főutakon utcákon tereken bankban könyvesboltban üzletláncok kihelyezett egységeiben házam otthonában minisztériumokban cégek vállalatok vállalkozások irodái agyában elektronikus és egyéb médiumok hierarchiájában egyetemeken, kulturális intézményrendszerekben szabad szellemek társaságában, és konyhám kenyérében a vöröses-napsárga szuper intelligens fekete sereg.

Fekete seregeink riogatása golyóval tölténnyel gumibotokkal viperával halállal fenyegetőző telefonhívásokkal virtuális médiumok és világok valósággá alakuló, valóságban megszülető gyilkos-teremtő sugaraival.

A sugalmazott-sugarazott téridőkben eluralkodik a halálfélelem, az irracionalitás, a fenyegetettség és a hatalom hatalmak hatalmaskodása merényletei bábjai bűvköre igézetében a megtévesztett tömegek irányított-megformált véleménye-nézetei manipulált-terelt-terelgetett teremtettt gondolatfolyamok rabjai a félelmek szeretet- hataloméhes köpönyegforgató győzelemittas diadalában szeretteim. A színház színházak darabjai színészei.

Szerelmes szánalmam elnyeli-öleli-simítja-simogatja riadt-rémült irányított éberségük szerepeit fogaskerek feladatát. Szeretlek tönkretett-kiszigerelt, szétszaggatott-széjjeltépdesett bedarált, péppé nyomorított nemzetem ölembe veszek, simogatlak simítom fejed keringőzünk egy kicsit az embertelen filmforgatás helyszínein. Bárány bégetése bámulunk a hallgatag-csendes kamerák csövébe.

Fülledt áporodott szenvedélyek légüres keserű terein idealizált képzeitek és a hódító csábító szerelem visszafogott nyomorgatott elnyomott légtérén előbukkanó lassan kiszivárgó kiszivárogtatott olykor lázasan feltörő halálosan őszinte betegesen gyűlölködően gyűlölködő ártó-megtévesztő szenvedélyes kiszolgáltatott száműzött-kiűzött mezítelen gyengélkedő halálosan fáradt szükséglet szenvedő ínséges időket élő tönkretett széjjelszaggatott széjjeltépdesett hasogatott darabok törmelékei, fényesfehér só szemcsékké zúzott arany homok-, kukoricaszemkék morzsolt vonzalmak erőtlenséggel védtelen sebezhető holt-halott agyontaposott agyonpreparált agyonkínzott halálra kínzott halálosan megkínzott pucér sivársága a végkimerülés szerelmei idegösszeroppanás összeomlás tudathasadás elmebaj elmeháborodott vallomásai a végkimerülésben állandó veszélyben veszélyeztetettségben szakadék peremén a halál markában a halál torkában a pusztulás az elhalálozás a félelem a félelemkeltés a félelmet gerjesztő gyilkos sugárzás gyilkos sugarak lidércein a szakadék peremén kötéláncosok a gyilkos gyilkos meggyilkolt legyilkolt elpusztított megsemmisített lefejezett szerelmek tengerén.

És az apostolok és a megváltó-üdvözítők keresztre feszített imái szerelmeim ölemben karjain ringatom, ringatózom, és a fehér ló pirosas leplei hercege hódolata imádása a fordított nyolcas a végtelen a határtalan szeretlek.

És megíratom veled megírok általad mindent, amit csak akarok csak figyelj rám drágám kiváló eszközöm édes szép médium. A Rend. A szentély és ligete. Az istennő és papnője. És barátai.

Rozoga-roggyant tönkrement holt-halott rom-romos nemzet és szerelmeim szerepeit és megbízóikat nem ismerhetem. Becsületük energiái áramlása-áradása bűnné lehet-válhat változhat egykoron a haza védelmében, a haza oltárán koronás vértanúi szent jobbján. Istenek színpadán ide-oda ráncigált bábok - szerelmeim- madzagok végén, drótokon hideglelős-rángatózó szemük és a kulisszák mögött csorog-pereg gyöngyöző fehérhabos fényes könnyem fergeteges színpompás báb- és színelőadások forgatásain kamerák üres csövébe bámulok.

Apám részegen a volánnál bontogatja a pezsgős üvegeket a híres-nevezetes világ arca tehetséges színésze ajándéka szeretett leányának: fekete aktatáska az iratoknak és egy több sebességváltós piros-fehér bicikli a tovább-haladáshoz. Ré múlt-riadt fekete leány búskomor öröme a körfolyosós csigalépcsős belvárosi bérlakás melankolikus belső udvarán. Szédült-dülöngélő-öntudatlan-eszméletlen emeletek kovácsolt vaskorlátja a szegény-szerencsétlen nyomorulttal együtt-egyszerre zuhan, illesztett, cementezett építménye váza acélrúdjai kiszakad zárt energiakörök tébolyából.

Hétszer halt halált halt holt-halott jeges görcs leány puhatolózik hajdan volt fényes szerelménél, könnyörög-rimánkodik a közelmúlt boldog gyönyöreiért, a szerelemért szerelmesénél bocsánatáért esedezve próbálja megtörni a mérgező-mérges hallgatást. Csönd. Rothadó, bűzös pusztuló-pusztító áporodott-üszkösödő hallgatás szorongó szorongató szorongatott tűz vágyitatott szenvedély pusztulása. És.

Virtuális valóságok színes ecsetvonásai alakzatain felvételik a leány-a királyleány-az istennő az olympos vérrel kínnal áztatott könnyörtelen harci mezejére miközben kízsások terein-időnkön át kínhalált-halni kényszerül a szabad-szerelmes emberért nyomorult szegénységében.

És mint gyönyörteli gyönyörűséges fenséges nemes daliás fekete párdúc oszon mezítelen bársonyos simogatása lopakodik hazája dobogó pirosas hús-, izomcafát szíven lépdelbukdácsol.

Szellemvilág

Meneküljetek féltékeny fukar zsugori gyűlölködő manipulatív manipuláló aranyborjú-hatalmak kihasználó kizsigerelő hatalmasságai hatalmaskodásai elbűvölt megigézett elvarázsolt elalélt bűvköre ígézetéből az adományozó-ajándékozó éltető szerelmes szellemek igaz boldog békesség otthonos hazájába sátáni poklok gyűrűs üregei zugaiból mefisztók-luciferek tüzes karjain a szenvedélyes-pusztító ölelésből szörnyetegek izzó jégbarlang öléből kényelmes-kellemes langyos életekből nyomorúságos-gyilkos közeg érzetén az isteni jótevő faustok édeni ádámok az ecce homo az ember éteri kék üdvözült hullámzó világai ölelő-szeretetteljes birodalmába.

Tudás és létezés

Az emberi tudás más-más többé-kevésbé tiszta forrásból eredeztethető származik: filozófia, vallás, művészet, tudomány és technika.

Filozófiai rendszerek, kérdésfeltevések, illetve ezen rendszerek hiánya, a rendszerek alapjául szolgáló tudás dekonstrukciója, felülvizsgálata, az alap felszámolása, megszüntetése, kiiktatása meghatározzák gondolkodásunkat és ennek alapjait, irányait, kérdésfeltevéseit és előírányzott válaszait.

A fogalmiság kérdéskörei hálójában mindig máshol alakulnak ki sűrűsödési, feszült, meg-, kifeszített csomópontok. Világok, lényegiségek, a létezés téridői formálják válaszaink mibenlétét. Filozófiai kérdésfeltevések hálós hálózataiból kitekinteni nem a filozófiai rendszerek kiiktatásával, tagadásával, megkérdőjelezésével már inkább, - így elmozdulhatunk a rendszereken belül, elgondolkozhatunk a rendszereink mibenlétéről, eltolódhatnak kérdésfeltevéseink irányai, és rendszer(eink)nek kívülről, esetleg a rendszer(ek) hiányából tesszük fel kérdéseink-, hanem más tudásrendszerek (vallás művészet tudomány technika) felől lehet.

(Nietzsche pld. költészet-filozófia-(nihilizmus ellenében az élet teremtő alakítása) határmezsgyéin mozog. Fontossá lesz az aforizma, a fragmentum.)

A vallás törvényei ismeretei tapasztalati tudás révén hagyományozódnak szilárdulnak erősödnének meg. A vallás az emberi létezés-alakulás-formálódás-teremtés legfontosabb, elemi erejű alakító tényezője a mítoszokkal együtt, melyek az emberi tapasztalás, világlátás, világnézet(ek) mesés, ötletgazdag, fantáziadús, művészi, igaz termékei. Fehér mitológia, mint a nyelv latens tudása képisége, logikai rendszerei...

A művészet tudása és ennek anyagi megvalósulása a tudásrendszerek mindegyikéből eredeztethető. Ismert világok ismeretei minősége a létezés, a lét tudása egészében hat, hatást gyakorol a művészetekre, és a forma-nyelvezetek alakulására. A jó-kiváló művészet tehát egyáltalán nem biztos, hogy egyszerű. A művészetek anyaga természetesen más és más, ezen belül alakul-változik a formavilág, a tudás, - sokszor öntudatlan-, valamint érzékek-érzelmek- a tapasztalati anyag, a téridők viszonyrendszereiben.

A tudomány, a tudományok tudásterülete(i) végtelenül sokfelé elágazó (logikai) rendszerek, amelyeket lényegük szerint is alakít a téridő, (szellemi környezet), képzelet, fantázia, (tudás-, hatalom)vágy, szenvedély, érzelmek, világnézet(ek), tehetség, zsenialitás, energia, erő ...

A sokfelé elágazó tudományágakat rendszereik alapjában alapjaiban határozza meg a nyelv(ezet), a mérőműszerek, kísérleti rendszerek, - rendszerhálózatok, érzékeink-érzékelésünk és (kísérleti) rendszereink érzékei kifinomultsága, pontossága. A technika tudáshalmazai fejlődése hihetetlen gyorsasággal lendít más tudásrendszerek fejlődésén is, - kölcsönös alakulás figyelhető meg-, valamint a mesterséges intelligencia képességei tudása pecsételi meg formálja állandóan változtatja alakítja az átszellemült-szellemmel egyesült anyagról létező ismereteink tárházát.

A matematika és területeinek ágazatai formalizált világai és alkalmazásai, mint a szellem kikristályosodása, megvalósulása, feltérképezése, felfedezése a „szellemes”, a „szellemmel egyesült” anyag.

A technika pedig alkalmazott fizika-kémia-biokémia és matematika, alkalmazott tudomány egyre inkább hozzájárul a „második, ember alkotta (virtuális) természet, világok” elkülönülé-

séhez, változásaihoz, az első természettel és a róla alkotott tudással lassan elválaszthatatlan, megkülönböztethetetlen egyesüléséhez, egyik a másikra való hatásához, kölcsönös hatások mechanizmusaihoz, az első és második természet együttes egyesült egységes átalakításához, megváltoztatásához, átalakulásához, valamint a technika új világ(ok), életek teremtője, gyökeres változások előidézője lesz és marad.

És. Az emberi nyelv(ek), nyelvezetek (a művészet különböző anyaga nyelvei) antropomorf sajátosságos sajátosságai, általános és individuális (egyéni-egyedi) képzetek tapasztalati ismeretei világi, tudat-, elme-, tudati fejlődése, és érzékei, érzékelése, valamint a szellem, szellemek tükröződése anyagi-szellemi világunk nyelvein, nyelveiben, és ezen nyelvek viszont, visszahatása a fent megnevezettekre, valamint a kölcsönös megtermékenyítés, kölcsönös megtermékenyülés jellemző.

Szerelmes szoba

Az úr falánkságából menekülök a betűk boldog-boldogtalanságába.

Dermedt-fagyos erősen kopaszodó ember. Rögtön, az első látásra beleszeretek, amint az velem lenni szokott. Első látásra, vagy soha többé. Később szerethetem jobban-kevésbé, apadón, szenvedélyesen, örülten, kiábrándult-csalódottan, apály-dagály, holdvonzás, mégis mindig az első pillanat uralkodik. Ő az enyém, én az övé, ásó-kapa-nagyharang, szabad, erős világa vonz. Szeretem magányát, a melankóliát, személyisége súlyát, ha Atlas jön hátán a világgal, ormóttan-formátlan fehér márványtömb.

Fekete bőrkabát, fekete farmer, fekete bakancs forró nyárban. A légiós. Megérint a halál szele. Kivetett-kiűzetett, gyönyörűséges parányi létezés szeretetlen, rémülten reszket-didereg. Végveszélyben, a téboly hasadécai hasadásában, örült hordalékában vadmacska simul, világűr szerelmese az égboltozat sivatagán unottan-közönyösen cipeli hátán a földgolyót. Megnyomorgatott-megnyomorított nyomorult-nyomoronc sötét, világtalan létezés.

Föld alá cipeli a fagerendákat a föld alá, egyengeti a cementet, szétteríti a betont. Házak külső falát mázolja forró nap hevülésén. Üveg szemcsés anyaggal szigetel. Jó ruha. A festőművész nyomor. Sírboltozat. Sírkert.

A művészet az absztraktban gyökerezik: hullámok hullámozó létezésén a vibráló, örökkön pulzáló természet szín, szellem-anyag, világok és a szellem kölcsönössége folyamatos-folytonos alakulása a kezdet, az alap a feszült-feszített energiaközpont, világokat befogadó elektromágneses erőter, a testlélekszellem elektromágneses környezete megteremti önmagából és önmagán a formákat, színeket, alakzatokat, az emberi, szellemi érzékelés igazságait, törvényeit az anyagban. Az anyag titka-rejtélye tudatos szellemi-érzékelése, törvényeinek megvalósulása maga-magában, a művészet alapja. A szellemvilág mibenléte, anyagisága maga a csoda, a rejtélyek rejtélye a magok és színek létezése. A számok-ismeretlenek-állandók törvényei szellemi világa, az anyag realitása, technika, valóság, a második természet. Anyag-szellem teljes kölcsönössége szerelmes, alakító-teremtő egysége. Isten képmása gyönyörűség-pokoli szellemi világok realitását teremti meg a hullámozó-örökkön pulzáló mindenség teljes egysége ürességéből a semmi úrján, az anyagban az anyagból, amelyben öntudatlan ott lakozik a szellem.

Szerelmeim-gondolataim beépülnek festékanyagba, ecsetvonásokba, közetekbe a titokzatos, misztikus rejtélyesség, egy kis határtalan-öntudatlan megnyilatkozás.

Az absztrakt a pulzáló végtelen, a vég nélküli változatosság változatai, követhetetlen, áradó, átölelhetetlen, befogadhatatlan örvénylés, keringő spirális kerengés, érzékelt-érző tekeredő öntudatlan tudatosság. Ki-kitekintő élet, kikandikáló eszmélet-eszme-elme a követhetetlen biokémia-biofizika, szerves-szervetlen anyagi világok öntudatlan szellemi rendjéből. Szellemi anyag, szellemes anyag öntudatlan mozgása létezése. Absztrakt formái a természetben.

Tenger habja hullámozása, felhők körvonalai, szoknyák libbenő-lebbenése, gének, véráram tisztulása gazdagsága, a levegő útja létezése és rétegződése a föld körül, üres lapok, és csak az áramlás-áradás van és ennek akadályozói, a folyó absztrakt gazdagsága, a semmi és a minden

vég nélküli áramlása-áradása követhetetlen bizonyosság sóvárgó vágyakozása a szabad megvalósulásra, megnyilatkozásra.

Alkohol hatása alatt azon a felejthetetlen, szerelmes éjszakán. Villámcsapott, gyönyörű korhadt fa, nagy földbirtok fákkal, csodálatos, holdsütött éjszakán, nyári vihar után, papucsom ázott-nedvesen nyirkos fűszálak között. Gyönyörű éjszaka. Szeretek, szeretlek, alkoholgőzös, csuromvizes-villámsújtott éjszaka, korhadt, agyongyötört fa teliholddal, csuromvizes boldogság nyári vihar után az igazi szerelem vágyakozása meghalni karjaiban azon az éjszakán. Mégsem. Nem a halál gyöngéd ölelése, amint elképzelem zaftos-zamatos bársonyos érintését és eltölt, eláraszt, betölt egészen, fogva tart, elvarázsolja minden sejtem és minden porcikám uralkodó, szerelmes vonzása vérszívó megsemmisülés, porlasztás, hamu és elfogyok és nem ereszt, átölel, míg szárnyalok karjai börtönében.

Egyedül szobámban szárnyas betűk, hangok, fehér madarak foltjai kék egeken. Talpig feketében a büszke székel és én, roskatag-rogyadozó öreg hölgy telis-tele ráncok mély barázdáival ülök szobámban talpig feketében, gyönyörűséges szent ereklyéimmal, relikviákkal.

Öreg szoba, üres keresztekkel, Assisi naphimnusa, fehér liliom, lótuszvirág, nagyboldog-asszony zöld palástját szétterítő angyalok a piros, fényes ruha védelmében a mindenkori nemzet koronázási jelvényei.

Kommunista kurd nemzeti országot akar. A vagyonos, vallásos arab világot zülleszt, pusztítja a háborúk sorát kirobbantó-előidéző Nyugat és szövetségesei.

A palesztin sudár, kopaszodó férfi útlevele és minden egyéb irat nélkül hazánkban. Családját évek óta nem látta, hisz Egyiptomba palesztin ember útlevele nélkül bajosan kap vízumot.

Legjobb barátaim közt tartom számon a színház csecsen nagykövetét, az ávós világ, az állambiztonsági szolgálatok szakértő-kutatóját. Nem veszélytelen.

Örményország, a legősibb keresztény államiség fiai menekülnek, ki merre lát.

Pár évtized múlva az USA lakosságának egyharmada dél-amerikai származású lesz. Vissza-foglalják az ősi hont? ...

Menekül fekete, arab, dél-amerikai, palesztin, kurd, afgán, csecsen, örmény, magyar...

1988-ban karikatúra, portré készül rólam Moszkva főutcáján, az Arbaton. Nagy, vastag száj széles mosollyal, sugárzó, beesett, tébolyult üveges-üreges meredt szemek, átható, élő-eleven, metsző-alakító tekintet, visszacsavart befelé és a messzi távolba tekintő szemek. Fényes homlok, fényes áll, arc, hosszú, sima, feketés, zöldes, bíbor aranyhaj. Fekete, vastag, boszorkányosan összeérő szemöldök, erős, szénfekete, hosszú szempillák. Mosolygok aranysárga háttér pár színes vonallal megszülető csoda-pasztell. Dobog szívem élő remény.

Osztrák barokk templombelső mennyezete St. Florian. Barokk freskók, fehér kőcsipkés oszlopok, aranyozott díszítésű orgona. Gótikus kolostorok udvara kerengője.

Szeretlek gyönyörű föld. Hegyek dombok fák virágok tavak folyópartok havas tél mélykék ég színes őszi tavaszi virágzás kis kunyhó havas lejtőn a horizont kopár fák sziklacsúcsok fennsíkok sárgarigók széncinegék pacsirták aranysárga búzamezők szénaboglyák virágzó

cseresznyefák sivatagok lemenő nap narancssárgás rózsaszín ég a távolban lankás partok örökzöld fekete fenyők riogatnak szürkületi fényben kis hajók rostokolnak csendes-nyugodt vízfelszínen sárga virágzásban zöld hegyi legelők áfonyás törpefenyők a fennsík hűvös-csípős hideg viharos szelén tiszta szabad gyönyörteli fenség magányosság átszellemült lelkület lelkesedés elbűvölt-megigézett eksztázis kék égbe törő sziklatömb sárgán melegít kopár-csipkézett sziklacsúcsok sárgás-zöld-pirosas ősz a tóparton kicsi házak felhős égen meredeken zúduló gleccser nagy erejű sodrása ellep árnyakat a havon erdei faházikók sárga virágos hegyi legelőn havas sziklacsúcs mered a kék égnek.

Salzburg. Az anifi kastély és parkja. Erzsébet királyné tojásban mosott hajkoszorúval fehér márvány szobra. Gyönyörű gesztenyefasor, kolostor. Mozart gyönyörteli szerelmes hancúrozása intrika ármány irigység féltékenység kopogó végzet tömegsír.

Gustav Klimt. Mitológiák. Árpád-házi szentek. Alázatos szerény-szelíd királyleányok szentélyük vadállataival oroszlanok, fekete párducok, sápadtsárga-aransárga fekete tömött, fekete gyűrűs-körös foltos leopárdok, szibériai amur-tigrisek. Kenyér-rózsa- sziget-sószobor. Szálfa-egyenese fénytűző nő ülő helyzetben, ölében kis piros bársony ékszerdoboz rajta fehér papiros. Termékenység ülő bolondja telis-tele virágokkal, gyümölcsökkel, színgazdag levelekkel. Krisztus-király talpig aranyban rubinkövek díszítik. Csontváry égi vára kék égen a héja és a karvaly. Kiterített nő színpompás virágokkal. Szárnyas fák zöld lánghatása égig érő fák zöldleves szárnyalása világoszöld pázsit sötét árnyékai zöld lendület zöld lánghatás zöld szárnyalás. Elfűrészelt fekete fák, barna giz-gaz rémálom. Fekete alapú zöld multiverzum piros ünneplőben keresztre feszült idegekkel. Bájosan lépegető libbenő-lebbenő fehér ruhás virágkoszorús kisleány. Mona Lisa. Munkácsy Ásító inasa. Van Gogh. Michelangelo. Rodin. Fekete lángok. Fekete hamuszén gerendák.

Magyarország áttekinthető történelme 830-1990 és a belső-ázsiai eredet. A magyar nemzet története Révai testvérek 1897 (10 kötet). A magyar nyelv értelmező szótára Akadémiai kiadó 1966 (7 kötet). Árpád-házi királyok és királyleányok. A világ nagy női uralkodói. A vajdahunyadi kastély hajdani lakóival és címereikkel. Mátyás király. Széchenyi István. Petőfi Sándor. Ady Endre. József Attila. Mindszenty. Teréz anya. II. János Pál pápa. A Dalai Láma. Jókai Anna. Tőkés László. Böjte Csaba. Szörényi Levente. Makovecz Imre. Esterházy Péter. Térey János. A női Buddha. Krisztus-király. Mel Gibson. Evangéliumok. Szerelmes szerelmeim.

Fojtogató lidérces álmok áramos energiáját az ég csapolja le. Riogató szemek misztikus absztrakt éjszakáinkon. Létező szellemvilág áld segít megment és gyilkol. Bioárammal. Gyilkos sugarakkal. Vigyázz. Vigyázat. Meditáció elmélkedés elmélyülés ma mindennél fontosabb. Elektromágneses erőterek földelése. Elektromágneses erőterek érintőleges gyilkos-szerelmes találkozási. Emanáció. Angyalok. Mindenszentek. Szellemvilág. Evangéliumok.

Ne féljetelek.

A kérők

A kérők a képzelet tiszta szülötte -

Késő esti fények szabad tánca uralja az országház előtti sokat látott, ős-öreg teret. Lágy, langyos, tavaszi szellő lengedez sustorgó suhogásán a nemzet istenének angyali kara láng pallosa lobban, lobot vet, felcsap, majd alábbhagy dühük, a harag, a szépség illan, az irgalom, a szeretet szelíd, ajándékozó melege imája szállingózik fénytengerükben egymást és maguk megfürösztik az angyalok zenéjük, ki-ki dolgára, szárnyaszegett repülésük gondolatnál sebezsebb, hipp-hopp, ott legyek, legyek... .

A téren egy-két ember lézeng, az angyali sár zsúfolt, szorgos siettében csókokat lehelnek tejfehér hajjai a Dunának. Karcsú, sudár test vaskos, hullámozó, fekete hajhullámok pergő lépteivel az országház fenséges, pazar főbejárata felé igyekszik. Érzi, érzékeli, elnyeli, földeli fáradt-fásult éteri tér asztráltestek tömegét, lénye lényegisége megszilárdul, megerősödik, kivétel léte látomása, maga a vízió leng-lengedez a szélben a szépség, arany trónuson, kék-fehér palástban a koronázott nagyboldogasszony szeme égeti-perzseli képek képeit, álmok álmait, képzetek akarását, a jó hatalom szimbólumait, - jogar és arany alma -, a nemzet tudását és halhatatlanságát. A nő fantáziája szabadsága szülötteit megrészegeti a hagyomány édesded, kedves valósága. Éberén dülöng, döngicsél a tavaszi szél árasztja friss, patakozó, gyöngyöző, tiszta vizét, tágra zárt tátott szájában pompázó virágok illatozó cirpelése, a fej, a fényglória peremén áldott, kedves, szeretett, fekete madarai.

Gala ittasult, józan részegséggel lebeg a város temetői felett, és csak igen lassan szüremkedik át rajta a fényes fogadás zibongó, olykor bántón harsány emberi zaja, morajló sikolyai, a tüsténkedő sürgő-forgó keringés, a létezés komoly, felelősségteljes könnyűség pilláin szikár, megemberesedett testek járnak el a keringőt, víg, erőszakos, lágyan szelíd akarat körtáncát, körjátékok csilingelő, bugyborékoló megérkező dallamát.

Az országház Honfoglalás terme szimfóniája magához öleli, magába zárja a különböző hangszíneket, hangnemeket, hangulatokat, stílusokat, áradó-hömpölygő, kopogó, súlyos, lidérces, pokolbéli, trillázó, vibráló, pergő, mennybéli futamok fenséges, szenvedélyes erejét, az esti multság kedves, mulatságos, víg, szomorú, kiábrándult, csalódott, félő, szorongó, áradó-feltartóztathatatlan, lázas, dús keblű, vérbő, vérdús, nedvdús, fájdalmas csalódás, nincstelen, szegény-szeretett árvaság, csönd, visszatartott, visszafogott lendület, a tudás megakasztott, akasztott akasztottjai az illesztékek árkain, szakadékain, sírgödrökben csodálatos zenemű tölti be a történelem története termét. Hömpölygő hömpölygés, mély, kopogó halál basszusa és lengedező, lágy, trillázó fények szopránja. A magyar szimfónia.

Mívesen faragott, mélysötét, ébenfa keret velencei tükör-üvegein kristálycsillárok üveg-fénye csurog alá a súlyos, áporodott, sápatag, lusta, unott-unalmas tárgyakon a kristályok csilingelő, gyöngyöző fénye megtörik, és a nehéz, nehézkes bíborbársony függönyökön könnyű, könnyed, selymes leplek suhognak, sustorognak az enyhe, pilleszárnyú, tavaszi szélben.

Gala kissé félve, unottan, ámde tisztelettel lép a bíbor, kézi szövésű, kézi csomózású, fekete-fehér mintás belső-ázsiai szőnyegre, amely becsülettel állja generációk nyomvonalát, jelenők, tűnők, vonulók, örök halottak emlékezetét, jelenét, jelenlétét. Áldott, szelíd, szerető, védő, komoly, rettenthetetlen, felelős orcájukon fénykörök játszanak az idő időtlenségében tükröződő kegyetlenség, gyilkos, gyilkos, ádáz harcok és ártatlan áldozataik, rabság és szolgaság, a szabadság szerelmesei, az élet kemény próbái és szabad választásai csödjé, sikertelensége, árulásai, megszállók véres, kegyetlen tettei, az erőszak pusztítása, a jellemformáló döntések

pokla, a gyönyörűséges élet rideg, pucér, érdes, formátlan, megmunkálatlan, kimunkált kötőmb tagbaszakadt megvalósulása, a valóság. Megmaradni, kitartani, teremteni, alkotni, imádkozni az élet nevében, a halál árnyékában, holtodiglan, holtáiglan, mindenféle bajában, angyali, gyilkos, szerelmes találkozásokon a feloldódó, szünni nem akaró árvaság terhével, ártatlanság, árva virágszál, árvácskák, ártóság, energia, önkívület, a kőműves szerelem, hit, erő, szeretet, remény, látomás, víziók álmai, a szeretet akarata akarása, a tapasztalat eloszlik a ködben, ködfelületeken játszó-játszi fénysugarakon, fénycsóvák az ország és a nagybaldogasszony.

Gala egy kis intarziás szekrényecskének dölve kortyolgatja az arany nedű tokaji aszút, feltűnő dekoltázsa üres terein, tűzpiros ruhája fekete kiegészítőin játszi-játszadózó, tündöklő fénysugarak absztrakt mintázatok rengetegét villantják fel csillámló bokrokon, csillámló sziklafalakon, testvérei üde zöld kacagásán, mélabús komorságán, melankolikus szomorúságán, cinikus, gúnyos-gúnyoros kacaján a haza háza, az égi nász vágya-ágya vág az ága a törzse ága holtodiglan holtáiglan a zenei áldozat, örök tavasz, fekete gyémánt, fehér márvány, csilingelő, csivitelő madárkák, fülemülék, csalogányok, énekek énekei, egy az Isten, az atyafiúésszentlélek nevében szarból is gyémántot, gyémántból is a szar esz meg, a szent fíng, a szent szar, cécócicó, áramló-áramlás, hömpölygő-hömpölygés, borban az igazság, mi fán termő nyílveessző, és Rodin, a mindenség semmijével viselős, súlyos, nehéz terhe világom, és Mozart hahotázó kacagását hajkurássza Klimt, a fallosz csókja, a halál-babér színpompás virágai karja ölelése, ölelkező öl-elés, fekete gyémánt, fekete madonna, margarita-margaréta, kereskedők a templomban és mesterei, zoltárai, mindent Isten dicsőségére cselekedjete, napraforgók, édeni-éteriparadicsomi pénzfolyót eredeztetek néktek, a hazának, az ország házának, hazámnak, nemzetemnek. A halál és élet harcra száll sötét köpenyében, mélysötét palástján fény-nyalábokon rút, fekete halál, az országalma aranya, a jogar jó hatalma tudása és a halhatatlanság, az elesettek, a kiszolgáltatottak, a gyöngék, a védelemre szoruló, a magányos árvák, a testi, lelki betegségben szenvedők, ecce homo, üdvözíteni, fényéva, fényádám, szabadítani, szent égi-édeni-éteri-isteni, friss, üde, örök tavasz szüzi, szüzi bujaság szerelme.

A terem falain középkori, aranyműves munkák, ragyogó fényességű kardok, békebeli, intarziás pisztolyok, íjak és nyilainkon, csillámló sziklafalakon sugárzó, üde, daliás, lovagi fények. Világméretű pajzsot növessz -

Szikár, szigorú komorság törődött kezei, szépséges, szelíd, törekeny alázat, üdv-mosoly, megkínzott, talpig fekete gyöngyhajú, ködhabos, tejfehérkék, pille-, helyekönnyű, fehér-, fényruhás nő rubin gyöngyköveivel, szilaj, duhaj, vad angyali közt.

Gala kissé zavartan álldogál egy ablak mellett, nehéz csobbanású, zuhanású, bíbor vízesés nehézkes függőnye társasága, amikor régi, jó ismerőse, a magyar származású, amerikai festőművész odalép mellé. Színek, ábrák, alakok, alakzatok, formák lajtorjáján fekete, sárkányos vadmadár fehér szellemek körül, között. Gala iszonyodik, berzenkedik, rettenve riad a találkozás, a viszontlátás gondolatán, mégis átjárja szívét a melegség egy kis árama-áramlata görgetege puhítja, puhatolja érzéseit a kis kopasz ész, intelligencia nyugodt, szürkészöld, tengerüveg szeme tükrén vicsorító buldogok, éhes, halálra szánt, haldokló, vadorzó, tébolyító, tébolyult, üvöltő, ordító, vad, sikoly-oroszlánok, Gala szelíden, óvatos figyelmesen, jótékony, jótevő, alakító, formáló, mágikus, varázslatos varázs-pórázon tartja őket, vigyáz nagyon, nehogy ingerelje, megrémíssa, felbosszantsa, megsértse, megbántsa számon tartott vadállatait, mert jaj akkor e világnak, amely most alakul éppen csírázó magjaiból, rügyező bokriból. Pattogó kérdések árama-áramlata perdül-pörög-gurul a dühödt szózat árja a festő ajkairól, miszerint szeretett hölgye még mindig inkább a haza oltárán, mint az ő isteni ágyán kiterítve méltóztatik. A nő szép bolond, meg fogja csinálni, tudja a férfi, és gyűlöli, dühödten, engesztelhetetlenül gyűlöli, amiért elvégzi majd megoldja rá szabott isteni szabadsága egyetlen

feladatát, az életét. Él, élni fog, és élni akar. Mindig jobban szerette a hazát, hazáját e nő, mint őt. Gala melán, meredten néz a töredezett holt-halott, védtelen, fekete rongy-, pép-szemekbe lét, nem-lét határán, töredékek töredékein egyensúlyozván, mázsás súlyú percek vonszolják maguk és terheik, és a nőt nem hagyják el emlékei, nem szabadul tőlük, nem vághatja ki magából a múltat, az időt, személyes, kimért, átkozott, sosem kíváncsi életét nem tépheti ki gyökereivel együtt, nem vághatja ki magát és szemét a világból kivésheti és megmunkálja halálát, a kínzó fájdalmat, - mindig a leginkább szeretettek fordítanak hátat -, az árulás, az elutasítás poklát, kínjait. A kínzás gyötrelmei, a gyötrődés nincs többé, érezhetetlen, mégis égetett pecsétként viseli sorsát, egy gyűlöletes, gyűlölettel teljes levélváltás üdvözlő lapján a végső gyilkos mérgét: rózsaszín toronyszoba telis-tele könyvekkel, zenével, üres, hatalmas bőrfotel álomszín, szőrmés mamuszkával, szőrmés, rózsaszín kesztyűvel. Pattanásig feszül fejében a gyilkos energiája, halódik, elhal gyötrelmes, gyötrődő kínok között, kínzás és gyűlölet, kis, szürke lidércek szállingózása, kis, szürke egérkéek futkározása, vérdús, parányi hajszálereken szaladgáló törpék tagadják a szerelmet, tagadják a mát, a ma szerelmét, a jelen vágyát, vágyakozását, a ma életét, az életet. Csobban, ered, megered, árad a félelem, az áporodott, sápatag rabság félelmes pusztító, tomboló, romboló ereje. A megfoghatatlan, érthetetlen, mérhetetlen félelem, a halálfélelem gyötrelme, a Másik jelentéktelen fogaskerekévé válni, nem, ez lehetetlen, nem teheti, nem élhet így, mégis szíve mélyén valahol szeretné a feloldódó oldódást, az elillanó megsemmisülést a szeretett férfi közele vágyakozásán örökön fenséges, erős, idült, mázsás pillanatok gyöngyláncát, vissza sosem térő, ígésző, varázslatos, elbűvölő önkívület, boldog lehetőségek árját, - túl nagy áldozatot kér, követel valamennyi -, bármi is legyen a döntés, nincs értelme feszült, megfeszített feszültség unalmas, rab, megváltatlan, szeretetlen, sőt gyűlölt létének, ez a mindenség kíváncsi a semmi érzetén, de ő nem bízik e férfiban, nincs közel hozzá, hogy útja lehessen, semmit sem tesz, hogy az élete lehessen, kiszolgáltatottá válnék hálójában a légy. Elvesztette a férfit, aki igazán törődött vele, és elvesztette a férfi, mert máshol volt a szíve szerelme szelleme háza-hazája-szabadága, a töpörödött, fekete földrög, földdarab. A mérhetetlen, érthetetlen félelem érzetén - rab leszel, rabbá leszel, szolga leszel, szolgává leszel, áldozat leszel -, kibillen a libikóka, nem egyöntetű szabad olajozott mozgása, nem remekmű e szerelem egek harmóniájában harmonikus dallamokon, de megváltatlan, üdv nélküli kubikolás, földtúrás, fölösleges, Isten nélküli rabság, szolgaság, Isten szerelmes-szerelmetes, hét halált halt, agyonkínzott, szép rabja, és nem lehet más, nem tehet mást, álmai határtalan boldogság szabadságának a rabja.

Gala sokatmondó, titokzatos, rejtelmes, túlsúfolt némaságán, a halál árnyékában -átugorja-, az örökön fekete festő, és ő nem tud, képtelen segíteni neki immár, aki tönkretette, kizsige-relte, kifacsarta belőle az életet, nem adta az életet a kéjgyilkos, a festő, aki sötét, árnyékos hatalmával, az árnyékkal tudatosan visszaélt a gyilkos tetszelgett kérdéses, gyilkos, ádáz hatalmában, csak a halált tudta, szerette és akarta a sivatagot, ám a nő élni szeretett volna színes életét. A festő megunja a nő beszédes hallgatását és a költőhöz lép, a nő merev tekintete, - az igazság tekintet függvénye-, a festő sosem bocsátja meg neki, hogy elhagyta, a festő sosem akarta igazán, hogy maradjon, ezt sem bocsátja meg soha a nőnek, a nem-akarást nem bocsátja meg, a semmit tette érte, hogy közös útjuk ne lehessen az egység. A nő tekintete pillantása követi a két férfit, riadtan, rettegve érzi izzadságcseppek szerény szelídségű útjait, amint csurognak alá arcán, testének hajlatain. Kopogó gödröcskék szemében az idő.

A költő maga a szőkésbarna arrogancia, szende maci, macóka, medvécske, manócska, a szexuális öröm-gyönyör-szolga, amint falja, nyalja a nő pináját feldarabolja picáját kiszívja, kinyalja, falja, zabálja, nyalja-nyalogatja, szétszedi darabjaira, szétvájja, kivájja, kiforgatja, kicsavarja belőle a fehér folyás ragacsos nedűjét, patakokban folyik alá, kicsalja magát a mindenséget az öröm-gyönyör szolga eksztatikus pillanatok eksztázis gyönyörén a szaros,

pufogtató, eregető, vészterhes segget döngöli, döngönyözi, fogdossa, vaskosan szorongatja, szorítja, erővel markolássza, véraláfutásos, pirosas lila foltokat csókolgatja, nyalja-falja, markolja, üdvös sikolyokon megörjíti a nőt a visszatartott gyönyör, az ingerkedéssel a segge lyukánál, hosszú, vékony ujjai, amint simogatják a nemző közép lyukak csöndjét, felingerelt, felperzselt járatok árkait, üres helyei játékos dalát. Elölről-hátulról, pokolból és a mennyből, áramlatokon, áradásokon kinyalja, kiszívja, felhörpinti, döngönyözi gömböc gömböcskéjét, fairtáját a szolgálai öröm, a szolgálai gyönyör, az úrnőnek kijáró hódolatot, szép, üdvözült, üdvös, játszi, játékos, angyali játék az úr és az úrnő, a szexualitás izzasztó rejtelsei édes édességek, savanyú, keserűes, kesernyős keserűségek rejtelmek rejtelsei, ha zengenek gyöngyei gyönyörrei, örömei az izzadság elvárásolt dalai, odaadó, magával ragadó szövegek tájain a kábulat, a bűvölet, az önkívület, és bűvös vadászok dallamai csábítása, az izzadság hajnali, harmatos, agyonázott, vizet fakasztó, vizet csavaró, nedves leplei harmatos lepedőin a kiszáradás.

A költő figyelemmel kíséri, vadul követi a festő és Gala harcát, a bika, a vérszomjas, éhes, vad, üvöltő, sikító, süvöltő oroszlán, a vicsorító buldog és a kerecsensólyom reménytelen párviadalát, - minél reménytelenebb, annál érdekfeszítőbb-. Őrizzük szemeink véres-édes-érdes, kicsorbult, kamasz, kereső, kesergő éjszakákon, hajnalokon, nappali verőfényben, mélysötét, lidérces, esthajnal éjszakákon. Senki sincs készen, a semmi van, az kész bokor, és árván marad az élet násza, a test násza, nincs, jobbágyi földesuraim röghöz kötöttség egy szürke szobában, szűk, kicsi, nincs az élet násza, a szűk ketrec szorít a szűk szűkösség édeni, isteni lakásban szép, árva virágszál.

Gala üres szeme tündököl a kristálycsillárok csilingelő fénygyöngyein. A költő zavaros értelme visszhangzik teste, feje terében a csodálatos dallamok költészete, a lírai pokol fénygyöngyei pergése-sercegése, parázsló, lángítatott élete görgetett-forgatott-pörgetett fertő mocsárvilága, vaddisznó, vadászó-halászó, ősi, emberi, isteni, égi energia, örök őserő, ősergia, a természet vadon ébredő gyöngyei, vibráló, trillázó, rezdülő, rezzenő futamok ingerkedő, incselkedő, füledt vágyakozása. Dalművei, színművei, a zavaros, zavarodott, kaotikus elme, értelem, bűzös fertő mocsárvilága tiszta gyöngyszemei csókjai pergése, pengése, sercegése, az üresség hangja harangjai, csengettyűi a dalnak, dalának, a fertő szennye zavarodott elméjű legszebb, lírai költészete dallamai dallamos dalnokának. Az üresség semmijén kósza-kusza, pártatlan, színtelen, szagtalan, nemtelen, ügyefogyott hangnem, nincstelen érték, kongok-bongok, sehol sem vagyok, mindenütt ott vagyok, a senkiföldjén, a seholban vagyok, sehol vagyok magabiztos, precíz tökéletesség, csengő-pergő, zavarodott fertő-dal. Líra, költészet, a szépség, a semmi szövete.

Gala kifinomult, kedvteli, nedvteli, nedvező, nedves érzékei átítatódnak emlékek aranyszínű tokaji aszú nedűjén, csillámló-csilingelő szemein közelít már a vén, agyongyötört, meggyötört, megkínzott, rozoga, roggyant, széteső, darabjaira hulló, üvegszilánkos, homok-szemű, imádott, diadalittas, dicső-győzedelmes, állatok királya, a fenséges, vén, kivénhedt, levitézlett, megszolgált, fejedelmi fenség, a perverz állat, a császári uralkodó, dicső hadvezér, győzedelmes, győzedelmes vezér, törő-törődött, töpörödött földdarab dicsfényes magzatai, gyermekei, perverziói körtáncán, körjátékain az író. Könyvek, kocsik, rend-számok misztikája, autóparkok, kőműves, szabad szerelem épülete kastélyai, palotái. Malter, kövek, mész, szemek, szög-mérő, mérleg, körzők köríve, élet védelme, az élet épületei, felépülése, felépítése, óvó, védő, szerető, angyali, manipulációs évek beidegződött szerelmei, sugalmazott sugalmazások, a prés, a citromfacsaró, minden nedű, minden nedvet kifacsaró, kicsavaró gépezet. A szeretet. A tehetség megvalósulása.

Emígyen eszmélkedve, szemlélődve fennakad a nő szeme a skót származású, amerikai festőművész és barátai társaságán, kis ördögök tanyáján. Régóta foglalkoztatja őket Gala makacs-

szabad, hősies kis pinasága-picasága, bajuszos nadrág, fél szeme papíron, fél szeme a férfin, alatt. A skót jó szándéka szánja-bánja barátja lehetetlen, telhetetlen, fényelnyelő, fényzabáló poklát, igyekszik beavatni, kioktatni őt, miként szedje ráncba, leckéztesse meg makrancos Katáját, húzd meg, erezd meg, betörni, megtörni, megülni, meglovagolni, leigázni, hódítani, használni, kihasználni, kibaszni, kicseszni vele, hátat fordítani, otthagyni, elhagyni, darabok morzsáira törni, ronggyá, feltjait fehérre mosni, köpni reá, kiéheztetni, kiüríteni, mint kristály-poharat szilánkjaira, szilánkosan törni, széttaposni, megtaposni, kifacsarni, szomszédját nem oltani, ostorozni, bilincsbe verni, el-, megszedíteni, elbűvölni, elvarázsolni, kicsinálni, üres semmiséget áramok áramlataira - feszültség, erősség - csatlakoztatott babát végkimerülésében jó, szolgáltat-kész rabszolgaként dolgoztatni, fizetséget nem adni, rabom, szolgám, én gyönyöröm, kiizzaszt-tani, megnyuvasztani, így bizonyára égnek szalad, örökre menekül-

Gala hallja a jó tanácsokat, félszegen, szelíden, iszonyodva hátrál, mintha át akarna lépni, menni át a falakon jó tudású tündérek módján, elszállni töredezett, szegett angyalszárnyakon kék egek humuszán. - Isten rabságához férfirabság fel nem ér, és újból, megint önmaga, visszaszerezvén méltóságát, tartását, erejét. Megenyhülvén, megkönnyebbülven veszi tudomásul az író áldásos, segítő, szerető jelenlétét, sokszor gondolta, érezte már, hogy Isten, haza és munkája után őt szereti e világon, e kerek e világon a leges legjobban.

- Édesem, életem, - így az író, már megint itt van, képtelen vagyok megkerülni, kikerülni, ütre-főre kerülgetem, kerülget, kerülgetjük egymást, folyton-folyvást bukik az ember, magába botlik a halandó, a halhatatlan, leányom, testvérem, szeretőm, szerelmesem, anyám, mindenem a magáé, mégis félve félek, nem tudom, mégsem tudom boldoggá tenni szűk házunk-hazánk ketrecein csurdogál fényünk, a dús eres, csatorna, könny-erek csurgó, patakos omlása. Ős-régi, új ruha. Szeretem. Magát. Szeretem. Másrésről, egyetlenem, tudja, hogy nem tarthatom el magát, képtelen vagyok rá, nem akarom, érti, nem akarom eltartani. Kitartani. Próbálkoznak a barátai, fűzik a fejem, próbálgatják rám sózni, reám tukmálni, rám akasztani, mint egy rossz, mázsás kövekkel teli, rongyos, lyukacsos, fekete zsákot, nálamnál megnyugodhatnék forró, tűz-feje, nálamnál pénze lesz rőt egzisztenciája nem táncolván borotvaélen, anyagi gondjai, problémái nem lennének, én lennék a bamba, a bugyuta balga, áldott, alázatos, hasznos, jó szolgálatot tevő, féleszű, ügyefogyott, agyament pénztárcája, jól kifundálták, ugye, remekül kigondolták. Nem. Drágám, egyetlenem, nem vagyok a pénztárcája.

Gala hallgat, legszívesebben azonnal kipenderítené, kihajítaná örökre ez embert szerelmes szobája rejtett rejtelmek ősi zugaiból, ki a világból, szaladna, meg sem állna a világ végéig, a világ pereméig, ott, ahol a szeretet lakik, az ősz, öreg Isten, követné a könnyfolyó, a könny-patakok fodrozódó, zuhogó forratok friss, tiszta gyöngyöző vizeit. Egyedül, magányosan, ő, a funtineli boszorkány, hegytetők népe asszonya megfogadja, váltig erősködik, többé be nem engedi, be nem ereszti e firkaszt, e perverz disznót szíve tájékára tájain megfagy vére vízesése, kihül a rajongó, lázas szenvedély, elhal a forró, lángítatott vágyakozás, elül a dal, jéggé dermed a bizalom, kiürül a bizodalom, zuhogó patakoknak gátat vet a józanság sivár, sivatagos szele, kordonok, ketrecek, kerítések és a fal mindig köréje magasodik, elrekeszeli, kizárja az életet, megfojtja a lángot, a lángocska erdőtüzt. Leheletkönnyű idegenség, eladdig ismeretlen fájdalom körülbástyázza a női lelket lezárja, elrekeszeli, áthatolhatatlanná teszi, feltörhetetlen pecsét lesz, zár, lakat, és pillanatok alatt elillan a lehetőség, elvész a kulcs, bottal üthetik a remény nyomát. Megfagyott, befagyott patakok, szívtájék, szívjáték, marad a precíz, pontos, kiszámított mozdulat, lagymatag, laza lazasság, a ki, ha én nem közönye, a minden mindegy nyugalma, szórakoztató, szórakozott vígság, könnyed könnyelműség háza tája, a beletörődés, a titkolt, titkos lemondás lassú halódása, az elhaló szívmeleg megfagy, befagy a szíve és a szív tájéka, ágyéka pontos, precíz, fogaskerek illeszkedés simogató, nedves, alkalmazkodó határtalanság, olajozott mozgás, incselkedő hullámmozgás, szexuális szolgálat, pontos-precíz mozdulatok

sora sorsa, kérdéses egység, imbolygó együttlét, likacsos bizalom, eloszló, elillanó, elfutó, rohanó remény, mámoros, halálra ítélt, haldokló közösség. Elég volt-gondolja, soha többé, elege volt belőle, minek jön, miért jön, mit akar, miért mutogatja magát, miért kérkedik hatalmával, vagyonával, ha nem képes adni, ha nem képes adni, azt, ami van, amije van, amire szüksége lenne, tudva lévő, tudva lévén. Soha, semmi többé nem kell tőle, takarodjon a háza tájáról, soha többé bűzös, áporodott, rohadt, rothatag, poshadt, penészes száját, hamis, hazug, őszintétlen lábát, fekete láb-fejét. A rozoga, roggyant, dicső, hatalmas, hatalmaskodó, mezítelen, talpig arany, talpig józan és bölcs császár kérkedik a világgal, fukar, fösvény, zsugori, úrhatnám, semmit sem ad, úgy ad mindent. Kifacsar. Szétszed. Kicsavar. Elszív. Felszív. Nem hagy magadra, úgy hagy magadra. Nem hagy élni. A vonal túlsó végén viháncoló, hahotázó, kacarászó szeretői hemperegnek, hempergőznek csillámlón, ezüst lepedőkön, ezüst sziklafalakon.

- Másrészt, másrésről - folytatja az író -, Gala a falat vakarván nyugalmat és szenvtelenséget erőltet magára-, szeretem, ha engem szolgálnak ki, és nem én szolgállok ki másokat, szeretem, ha engem pénzelnek, és nem én pénzelek másokat, eddig még sikerült, meghiszem azt, kikaparnom, kikaparom a gesztenyét, kis, szép fruskák, libuskák szeme fényét el-, kiszívnom vért, velőt, idegi elektromosság mágneses mezőit lecsapodom, mint bűzös, rossz mocsarat kiürítem, kitisztítom, kitaszítom szabadságom, fennsíkok rétjeit, lankáit, testnedvek áramló áramlatait, áramlataira csatlakozom, rákapcsolok, életben tart a precíz tökéletesség, a szépség élő, isteni gyönyör orvosi műszerei, így túlélem, így vagyok, így megvagyok. Mi felfaljuk, tönkre tesszük, tönk szélére juttatjuk egymást, lenyúzzom, megnyúzzom szépséges, szerelmes, bársonyos, sima, üde, selymes tapintású, illattal, tejjel-mézzel, dallamokkal teli, lélegző bőrét, kinyuvasztom, hát nem érti, értse meg végre, értse meg már végre, értse meg hát, kérem, alázattal esedezem, értse meg végre, hát, no, a fene egye meg, aszongya, sonja asszonya a fene egye meg...

Gala egész testét és hozzá tartozó áramköreit mély szomorúság, csalódott kiábrándultság, üres semmi csöppnyi csöppség, parányi, töpörödött törpe mindenség tölti be, ha ilyen a leginkább szeretett, az ember, aki mindenét odaadná -, kihúzza magát, levegő után kapkod, hörgő lélegzet, fuldokló levegővétel zavartan álldogál, na, most, végre, jól megmondta, jól kiadta, kilehelte lelkét, végre, tudja már, tudja már meeg, hol dörög, hol lakik, hogy nem eszik forrón a káposztát kecskére, hogy esik, vagy zúg a szél, vagy mindkettő-

Gala egyensúlyát igyekszik visszaszerezni, visszafogott, fojtott dühvel, ádáz haraggal sustorgón susogja, súgja: - Takarodjon. Hagyjon békén. Ne jöjjön többé. Kérem. Köszönöm.

Határtalanul, végtelenül unja már az ár a pénzkeresés rabszolgaságát, a taposómalom szürke, igénytelen, monoton árja olajozottan működő fogaskerekek parancsszavát. Szél-, víz-, lovainkkal meghajtott malomkerekek örölnék krétaporrá, csontlisztté, szép szarpéppé áldott, szent szíveinket. Isten rabjai. Isten oroszlánjai.

Gala még egyszer, ismét, újra egyszer az író szemébe néz, és hallja, hallani véli, csalogatja számos-számtalan szerelme-szerelmese-szeretője, kis libuska fruskák hahotázó kacaját, kacagását, diadalittas, győzedelmes kuncogását a vonal túlsó végén. Majd jön a fekete leves, a fekete csukja, a megunt unalom, kipenderíti őket mind, ha terhére lesznek, ha eljön az idő, ha elég volt belőlük, ha eljárt felettük, végük van, végük lesz. Fiatal hús-vér, selymes tapintású, puha, illatos bőr. Gyönyörteli, pezsgő, unott, unalmas vérkeringés, gyémánt keménységű, pergő, siheder szavak körtánca délutánja, este, késő este parancsuralmi, vágyitatott vágyódása, sóvárgó, jéghideg, hűvös, kiszámított, józanul elrendezett, berendezett éjszaka pókhálójában a legyek-

Gala furcsállja az estét, az estélyt, mi történik vele, mi ez, a kérők felvonulása, és hol van még az este estélye vége, és végignézz az ünneplő tömegben, az ország háza hazája, a honfoglalás terme kristálycsillárain eloszlik, játszik az édesded, békés, tündöklő, ragyogó fény nyugalma, szerelme elterül, kiterítik a város felett áldja, vigyázza szomorkás, magányos, szürke, ezüstösen csillogó, poros, megigézett estélyén testvéreit megáldja, erőt ad szelleme, energiát sugároz teste mezőin legyen ereje a városnak felkelni újra az ébredő természet parancsszavára, napsütött, daliás, derűs napokon, véréből, vérével, kiterített testén lakmározva lakomázva, a tavaszi áldozat.

Igazán jól, remekül együtt a város, az ország, csodás összejövétel ez, minden egy, mindnyájan egy, legyetek jók, ha ..., legyetek mindnyájan egy, a többi is számít, Isten velünk, ki ellenünk, mindenki, az atyafiúesszentlélek nevében, mindenki.

Gala töredékes, ostromlott fénykönnycsepp szeme édesen mosolyog az öröm, a boldog gyönyör agyalágyult, félnótás határtalan isten- és emberszerelme, a kérők gyarló, ádáz üdv sorsa rengetege egysége szerelme dallamain. Eltűnődik szerepén, az este estélyén alig ocsúdik, már jön is a műfordító, és a másodperc törtrésze alatt barátjára, az íróra kacsint.

- Aranyvirág, ilyen fenékkal magát a csillagos eget is kifordítjuk a pillanatok öröme gyönyöreivel, hátulról, kedvesem, úgy a legjobb vigasz, mindenkinek ajánlom agyba-főbe, jónak, ízletesnek, kellemesnek magát a nyolc egeket is, nem tudok mást, mit adni, - magam is eltartott lévén -, akár éhen is halhatunk, Manon, te céda, te cemende, nem lesz belőle semmi...

- Szükségem van magára, nem menjen el, fényes szerelmem, tiszta levegőjű éter, sétáink Isten szent ege alatt, temetőben, hegygerincen, hegytetőn, napsütött alkonyokon, vággyal fűtött, áporodott szobácskákban, falhoz préselve, levegőtlen présben, fuldokolva, kis szűk térbe beszorítva, bűzös-mocskos takarókba, lepedőkbe gabalyodva, levegőm, kedves, adja magát, magamagát.

- Nincs egy hely, ahol nyugodtan együtt lehetnénk, mindezt sikerült megszerezniem a semmit, hosszú, munkával teli élet útján, szerelmünkből, a szerelemből nem élünk meg, engem legalább hála égnek - nem mondom, jól jön, jól esik, csurran-csöppen, jön is, marad is - eltartanak, társam, feleségem, levegőm, életem, jótékony-kártékony életelemem, eltartóm, vigaszom olykor akadályoz, nem mindig segít, kártékony-jótékony mindenem a társadalom elitjéből, míg én egy vidéki kisvárosból tehetségesen, az igaz, de kapcsolatok, ismerősök híján e feudális rendszerben a jobbágy, a nemzet tehetsége, hősi, hős akarat napszámosa ingyen dolgozom, árad belőlem a magyar nyelv megszentelő, tiszta, áldott folyama. Nem értem, ilyen alakkal, ily pompás valaggal, miként lehet paragon cellájába zártan, csukva a szemünk, vakok lennénk, valami nincs rendben magával, minden valamire való nő becserkész egy férfit, megállapodik, megszerezi a biztos nyomorúságot, a szolgaságot, a biztosat, a biztonságot, az üzleti szerződést, majd bátran kitekinget kis csöppnyi piciny parányi kalandocskákra, szexuális szabadság, Freud, a jóízű ondópatakok folyik le a szánkon a didergés, sosem értettem, miként köröznék le igazán jó nőket jóval szerényebb adottságokkal, kisebb formátumú társaikkal. Nem értem, ilyen alakkal, ily pompás valaggal, miért nem tudja eladni magát, valamit valamiért, adja azt, azt kell adnia, amilye van, egy-két suhintás, tekerés, dugvány-dugvány dugaszolás és kinyílik a világ, maga céda, - nem, nem, magát nem lehet megrontani-, pedig rájuk nem lennék féltékeny, amilyen hülyék valójában. Nem tanulta meg eladni magát, valami nagy baj van, valami nincs rendben, lehetetlen, ily gyönyörű nő és egyedül a nagyvilágban ugaron, holott autóparkja lehetne -

- Nem vagyok sem céda, sem kurva, akarja, hogy az legyenek, azt csinálna belőlem, amit akar, meglennék magának, megkeresném a pénzt, lehet, ez máshol, másutt sikerült, nálamnál el nem

érhet, képtelen vagyok kurválnodni az életért elkurvulni nem tudok, ha nem kell, kellek, hát az ördög veszi el, veszi meg... Kígyók szokása ellenérték fejében adni, hozzájuk közöm a tenger és az óceán, nincs közöm, velük nem közösködöm, Szent György és a sárkány, óceánok óceánja, sivatagok násza, hegyek hegyláncait adom annak, aki befogadni szeret. A sárkány-kígyó elveszi azt, ami, úgy véli, neki jár, virágokat, gyümölcsöket, cserébe mit ad, mit nem ad, semmit, a mindent, semmin a mindent, vigyázzon, jó halandó, kivel is kereskedik. Szeret engem?

- Szeretni? Azt meg, hogyan kell. Mennem kell. Várnak.

- Természetesen.

Gala idegesen gyűrögeti a bíborbársony, nehéz esésű függönyöket, játszadozik az áttetsző, selymes tapintású anyag redőivel, nézegeti az absztrakt formák követhetetlen, megragadhatatlan, megfoghatatlan mintáit, amint az anyagok rostjai, az anyag elektromágneses, vizes tere sajátossága okán - maga a pokol, áramos tér, tisztító tűz, menekülök az ürességbe -, több minden van kapcsolatban ezen a világon és a túlnanin, mint gondolnánk, a mindenség függő eredete társasjátéka tanít létezni, lenni, függő, függőben az eredet ágyékban, lágy tájékon, lágy hajlatok között tájak, a lét tájékain, gyilkos éjszakákon párnák közt halni nem dicsőség, csak másban moshatód meg arcodat, és tamáskodó apostolok kételkedvén, hit nélkül elképzelni sem tudják, képtelenek elgondolni, kieszelni, hol lakik az Úristen és szent lelke a vizek felett.

A műfordító cécó-cicó cicám cicázunk, jól mulatunk, mankó, husáng, furkósbot, - használjuk -, kiütjük magunk, a társat, a szépet, az álmat, a kicsi Klárát, és elvagyunk, megvagyunk, mint a befőtt elállunk, megsavanyodunk, megpenészedünk, posvány, poshadt, szűkös, rövid az időnk árad áram csakis hátulról, a vég végeiről, máshoz, többhöz, változatos, gyönyörteljes pozíciókhoz öreg, vén már a fasz, a farok monoklival, mankóval, karóval támogatjuk magunk, doktorom, a valagom, a hátsó cécó-cicó, doktorom, a valagom, a farok eloldalog, távolodik, vágyakozik, követeli, ami neki jár, elhalad az író mellett, alakul-mondja, dolgozni kell rajta még kicsinykét szeretgetni, nevelgetni, terelgetni, orra alá pirítani, szájában a sült galamb, szélről megóvni, a csemegét készíteni az élelmet, az elemózsiát, egyen, ehessen kedve szerint, éhen, szomjan ne halljon, faljon, csámcsogjon, rágicsáljon, válogasson, zabáljon, ízlelgesse, akár éhezhet, koplalhat, böjtölhet is, ha úgy tartja kedve elaléljon, ittasan ittasult részeg kijózanodjon források vizein az önkívület, a bűvület. Nem akarózik felnőni, hosszan kitolódik a szép fiatalság. Másrészt nincsenek millióink a tehetségére.

Gala mosolyog a bajusza alatt, eltűnődik egy kicsit szemlélődik, a terem zaja, levegője betölti pórúseit, fázósan didereg, a holnapi napján törli fejét, mi minden vár még rá a jövő jelene, holnap is van nap, és látja az író és a műfordítót, mily kedvesen, előszeretettel óvják még a szélről is, babusgatják, gondozzák, vigyázzák, - miért is, miért is kell -, öntözik, locsolják, el ne száradjon, ki ne szikkadjon, ki ne száradjon, és beválthassa szép, szent, sugalmazott ígéretét, hogy gondozóit szépen kielégíthesse és vigyázzon rájuk, amint ők vigyáznak rá, kedvteléseik szeretgesse, kegyetlenkedéseik elfedje, elfedi, takarja, takargatja, én, gondolja, az ősz, öreg Isten őrizem, őrzök, és egyek vagyunk.

A műfordító elhalad a valag, a szopás, leszopás, szájba baszás, szent és igaz hátsó hátulról jól bevált, remek pozíció elhalad doktorom a szent és szép és igaz valag segg fenék az író mellett, az író oldalán ott a politikus közeledik, köszönti őt a műfordító, Gala felé int fejével, itt van, látta már, beszélnie kellene vele, hiszen barátok, úgy tudom látogatja rendszeresen.

- Szándékozom, még gyűjtöm az erőt, várakozom, váratom kicsinykét.

- Értem. Dolgozni pontosan, szépen működni, alkotni, alakulni. Ne hanyagolja el, jó sűgő -

Gala elméje e pillanatban -maga sem érti-, a Szent István Bazilika tömött, zsúfolt tere lesz, e kép, e vízió, e látomás tölti be léte kivetül és omlik, összeomlik, dülnek a falak, rohamosan törmelékek törmelékeire hullik a széles, vaskos, hasított, hasogatott kőtömbök omladéka, orom romjaira, és ő, törődött, töpörödött fekete madonna sötét palástjával betakar, borítja, elfedi, befödi a romokat, a gyalázatot, és sír, és siratja házat, hazáját, nemzetét a fekete madonna, Margarita, az agyongyötört, legyilkolt, fekete Margit királyleány, Erzsébet kenyere, bora, virágai, rózsái vigyázza rongyos házat, hazáját, nemzetét, romjait a fekete nejlonokkal, gondolja gondja az ég éget, Milton, a harc és imáim tündöklő parazsa.

Érzi a politikus közeledtét, finom óvatosan, gyengéd lágyan, szeretettel jön, közelít, nem követel, nem követelődzik a félelem, a zavar zavarodottsága, az erőszak erőszakosan a vágy, mint tette azt az első időkben, amikor is igencsak szüksége volt a lányra, jön, közeledik, közelít, hűvösen mérlegel, számít, számol, számolgat, latolgat, találgatja, milyen is ma Gala hangulata, apály-dagály, holdvonzás, düh, harag, vágy, szerelem, szeretet, börtön, ítélet, ígéret, jog, igazságosság, ki, ki mit érdemel, irgalom, megbocsátás, halál szele, félelem, figyelem, ostor, lebaszás, kiszúrás, kibaszás, leszúrás, szalmabáb, tűzre vele, sakkjáték-figurák, nem király, a paraszt, a parasztja, nem király, vesztes, bukott, gyenge báb, marionett figurák bűbajos bája, aki nem lép egyszerre, nem kap, nem képes kiiktatni, elűzni, kiűzni a világból jól bevált, igencsak levitézlett háttérét, - nem is akarja -, csupasz, mezítelen fabábu a hatalomban te hely, te bunkócska, te drága, a kard túl nemes, kicsorbultna, te kellesz ide, hej, te bunkócska, te drága, le a fabábu-, kugli-figurákkal, le velük. A fabábuk, a fabábok hadseregét, ki marad, aki marad jól megszolgált kiszolgáló és kellékeik, a fabábuk, a fabábokat. Marad, aki, ki marad, nem tudhatja, mindebből mi is fogadja, mi vár rá, a drága, egyetlen, imádott ellenfél, a gyönyör-. Szarból is gyémánt, míg ő a gyémántból is szar, szarban a gyémánt szarevőjével, saját ürüléke vegyülékében, egye is meg, amit főzött a gyémánt e bűzben, e mocskos illatos nedű tiszta rendjében a gyémánt, a drága, egyetlen, imádott ellenfél e kerek e világon a legjobban szeretett, akit szeret, az egyetlen, akit igazán szeret, imád, akiért élni, halni, szeretni érdemes, a rózsaszínű gyémánt-

- Rég voltunk együtt életem, egyetlenem, gyönyörűségem, hiányoznak gyönyörteljes éjszakáink, egy numerát, édesem, a királyok nem magányosak, tudjuk mi azt, mit tesz élni és élünk és baszunk, mint az angyalok módjára határtalan szerelmünkben nincs is ablak, magunk a világ és világa, nem rejtjük véka alá világosságunk, több fényt, a só és a nap ízét-, rég letettem róla, hogy meglovagoljam, képtelen kelletlen, nem tudom megülni, megülném, aranyszörű kis csikóm, pejlóm, vad kancám a Hortobágy tüzes homokján a pusztai, forró, forgó szél, gémeskutak tiszta, keresztelő vizét ismét, újra egyszer úgy jól, úgy isten igazából kinyalnám, nyalnám-falnám, drágám, egyetlenem, amint csak kívánja, kipucolom én, megtisztítom, megtisztogatom, kimosom szennyeiseiből, átöblítem a pináját, kifacsarom a picsáját, felszívom úrnőm, igéző istennőm, bűbáj és varázslat, kinyalom üde, friss tisztára, lélegző, gyöngyöző gyönyörre én, csak szeressen, imádjon, szeressen, jobban, szeressen, imádjon.

- Nem tehetem, nem tudom. Ki látott már oly bugyuta barmot, ki bukott, levitézlett számár hátára ül, megül, szeretem, hogy szeretem, nagyon is, túlzottan is, túllontúl is szeretem, de józanul vagyok magam vagyok az éter, a fejedelmi többes, fenséges fejemet nem veszíthetem, odaadom, adom, ítéleteimben precíz, pontos vagyok, fejem a drága, túl drága, nem adom, nem adhatom, adom, nem eladó a szabadság, adom, nem eladó, eladó az Isten, túl olcsón, ilyen könnyű, semmi áron vélték magam magukénak-. Drága, egyetlen kedves egyetlenem, gyenge kicsi bábom, bábocskám, bábuskám, csillagos babám, bábok-bábuk rengetege, sokat kell még tanulnia, sokat, igen sokat, túl sokat, arra sem méltó ádáz, lidérc ürülékünk, maga kaméleon, maga álarcos maszkabál, maga hernyó-báb, hogy leüljek asztalához, bűzlik, ülök, alélok, elalélok, az asztalánál ülök, a szekerét tolom, kígyót melengetek a keblemen a kötélrancos,

penge élén táncolok, édes otthonom, veri az ördög a feleségét, egy tálból cseresznyézünk, kivagyok a vizeinkből, tátott szánk, fennakad szemünk, a szél szellenget illatozza fingjaim bűzét.

- Könyörüljön, irgalmazzon.

- Szeretem.

- Gyönyörteljes éjszaka?

- Nem. Tartok a lepedőjétől, örökön, öröktől, örököig tartok tőle, vágyakoznék, sóvárognék, szomorkodó fenségem tündöklön, fenségesen ragyogok, várhatnék, várni-vágyakozni friss, ropogós kenyerem, örökön várnék, vágyakoznék, várhatnék magára. Bolyongó bolyongásom eloldalog az örök tavasz, a bolygó hollandi, az örök zsidó.

- Jaj nekünk.

- Pillanatok alatt tud róla a fél világ, - maga becsap engem, hazudik, hízeleg és ámít, alattomban, alattomosan támad hátba, ármány és szerelem, hazudik és ámít és röhög és kiröhög, szövő hálóját, állítja a csapdát, a hátam mögött röhög rajtam a király az esztelen, mezítelen, minden útszálon meséli a varázslatot, az ígézetet és röhög -, tud rólunk és röhög az egész világ, ... - mit bánja, kedvesem, kikerülhetetlen, letagadhatatlan az ég bennem él az ellenfél -, - nem tenne jót amúgy is jócskán foltos, híres, neves nevezetes álságos hírnevének, állott, áporodott karrierjének, képzelje csak el a pofont, egy külvárosi libával, egy cemende libuskával a város pereméről.

- Szeretem. Szeretem. Életem, mi lett volna, mi lenne velem maga nélkül.

- Szeresse nemzetemet. Tudja, kedvesem, hogy gyűlölöm az erőszakot, gyűlölöm a gyilkot, lázadok és újra lázadok, Spartacus, magam, a hadi menet, a szabadságért, az életért, a jóságért, a jólétért, a szerelemért. A békakirályság, és nincs bosszú és nincs gyilkos, nincs erőszak, nincs félelem, van irgalom, van megbocsátás, van ősi jog, van ősi jogrend, van ősi, szellemi hierarchia, rend, az ősi jogot, az ősi jogrendet mindörökön örököké éltetem, erősítem, lehet a király nagy ökör, hat ökör, félkegyelmű, féleszű, félnotás, ügyefogyott, agyament, esztelen, fél áron, jó áron, zavarodott félkörök, zavaros házasságok, körök, az öröm és a káröröm, röhög a gyász, kárdalom, talom, telünk, telem, talom, akarom, korom, kárdalom, gyászdalom, telem, talom, havat lapátol a félelem. Romok. Gyilkos. Édesem. Nincs éjszaka. Éjszaka van. Fiam, rosszcsont, tékozló, szeretett, kicsi fiam.

A következő pillanatban a politikus a műfordítónál lel menedékre, rozoga, rogyant, összetört vigasz. - Jól kiosztott, ismét kifosztott, kikosarazott, elhúzta a nótám, eltáncolta a keringőt, eljátszotta a requiemet, főzödfemfűzödpinám, képtelenség bevenni, vár, bástya, kastély, sánc, vizes árok, lehetetlen megülni, képtelenség meglovagolni, leütöm, megölöm, legyilkolom, meggyilkolom, ott vagyok, ahol akarok, legyen..., hála az égnek, nem hagyja magát, megköszöntem, hálásan köszöntem, hogy nem tudom, nem tudtam megölni, élni szeretne a céda, a cemende, a szűzkurva, mély ostobaságom, mily kár, kárvallott, fertelmes-fekélyes vagyok, és időközben oda lett, elszállt, elillant a nyár, a betyárság, a trágárság az alföldi pusztán. Körök. Félkörök. Yin-yang. Veri az ördög a feleségét. És... Jöhet bármilyen édes, édesded, gyilkos tüzes, sugalmazott sugalmazás, keserédes megszállás, maga az uralom száll, megszáll az eluralkodó, fennen nagy és fennen hatalmas parancs és önkényuralma, az önkény, az önkényuralom, manipuláció, cécó, cicó-micó, sok húhó, az emanáció is manipulálhat, megörjíthet, gyilkolhat, amputálhat a világ, a szépség, világok világa védett a vihartól az ország magamagától, szél és eső, félkörök, körök, gyászkörök, gyászdalom, édesded, illatos csengésbongás, a céda hazája háza oltárai, jóshelyei. A szajha. A ringyó. A kurva. A szűzkurva. És fiai,

férjei, apái, szeretői, védelem erői, szerelmei. Törmelékek törmelékein az úrasszony angyalai tartják likacsos, lyukas fejünk elfolyik az üresség virágain a felkelő nap kék egeken rothadó koponyáink, a vizelet arany színű bűze-

A szerencsétlen, a tébolyult mágneses mezőin ordít, üvölt, sikolt, süvölt, süvít, éget, süt, roston megsüt, sütöget, megesz, felzabál, kínozt, megkínozt, legyilkolt, áramot vezet beléd, áramütés vonaglása, rázkódása, remegés, didergés, megráz, mint Krisztus a vargát, a Sátán -

Az egyedüllét terhe mázsa súlya nehezedik az agy, az elme túlfeszített-túlfűtött fáradtsága a töredezettségben, az elesettségben jön a gonosz maga, már itt is van, mindig megtalál ezen apró hatalom, erő, energia, hatalmasság, abszolút tudás, hit, hatalom és akarása, és kéri, könyörög, hogy szeresse a nő, szereti, a gyenge pontjait ismeri, kiismeri, ott támad, hátba támad, a világ végén is megérzi az álnok, az ádáz, ha Isten árvái, a szentlélek rabjai bajban vannak, ha fáradtak, ha félnek, ha egyedül vannak és elhagyatottak, ha magányosak, ha sebezhető sérülékenyek, ha elutasítottan szeretnek, ha nincs életük az életük, ha keresik egymást és maguk, ha nem találják egymásra, ha nem találják egymást és maguk, ha nem ismerik még az óvó, védő, szent szerelmet, az édeni ígét, a paradicsomi, pokoli édent, menny és pokol házasságát.

A gonosz lidérc a világhatalmat választja, az erőszakot akarja, a gyilkot, a rabtartást, a föld uralmi szolgásgát, a gyarmat-fenntartást, van vagy van, fő az, hogy dől a pénz a fő, a biztonságnak nagy ára van, vér, velő, körmök és körmösök, még mindig a hatalomban közöttünk, e gonosz, a gonosz vágyakozik szent szegénység fiaira, leányaira, tudja már e gonosz, hogy rosszul választott és tévedett, szabadon döntött egykoron, bukott, igen, mégis van újakezdés, jelen, jövő, van lehetőség megbékélni, békében, szeretetben élni, szabadítani és áldani, bűnbánatot tartani, ajándékozni, adományozni, imádkozni és vezekelni, bocsánatért esedezni, a jogtalan szerzett vagyont megosztani, szétosztani, a gonosz igényt tart mennyi győzők, édeni, szent szegények isteni megnyilatkozásaira, akar, irigy a gonosz, féltékeny, akar a gonosz, akaratos, magába fogad, elnyel, felfal, magába zár, gyűlölve szeret, imád, ilyenkor emberléptékű és kiiktatható, kiűthető, kiverhető a méregfoga, a gyilkos, a rohadék szemét, a pusztító, a romboló-rongáló, áruló, söpredék, perverz kamasz. A gonosz beteg, beteges, alattomos, csapdába csal, kelepcebe zár, nevetségessé tesz, megaláz, röhög, kiröhög az ördög, mégis jön, mégis szeret, mégis befogad, pecsét maradsz. Menny és pokol egy nevezőn alatt a félkörök körei. Dante. Swedenborg. Szíve erdejének dalai.

Gala érzi erőszakos, fenyegető, félelmes, égető, perzselő közegét, közelét, uralmi uralma hatalma megszállottságát, amint nyomul, siet, rohan, hogy tanulhasson, tisztuljon, épüljön, fejlődjön, alakuljon, és ő, az örök nő szerelme erejével lefegyverzi, elvarázsolja, rabul ejti, szeretete palástjában, ágyékában megfüröszt, forgatja, melengeti, babusgatja és suhogja, súgja, szerelem és szent szegénység, szerelem és szent szegénység, teve púpja, túl foka, nincs bosszú, nincs gyűlölet, nincs gyilkos, és áramlik, árad a szent és a gonosz szerelme, házasságuk, a mítosz és a mitikus misztika, a hagyomány éled az élet a világ védelmében, a jó hatalom őrzésében, a világért, a világban a szent, jó és igaz a szerelemért kis, ragadozó, ragacsos, szorgos kezecskék alányúlnak az égből, merül alá az áradás, az ár, a felhők, tejfehér ködök vigaszán megmenteni e földet, e forgó-keringő, viharos gyorsasággal rohanó gömbgolyót, a kék bolygót, és a gyilkos szeretkezés éteri ágyán, vérre, gyilkosra menő szeretkezés gyilkos napsugarain a gyilkos gyilkos, életre-halálra, sugalmazott sugalmazás gyilkos sugárzása dűlőin hallja a nő, amint a híres író kellemes-kedves, turbékoló, görgeteg-hömpölygő folyóvíz-ár hangján idézgeti kedvenceit, - hahotát idéző harmatos humora -, és olvas, és felolvas, és kacagás, és hahota kuncog, - oly tisztán, szépen, vígan játszott és messze csillogott szeme, a csend -, és kuncogás, kacaj,

kacarászás, dalol dalunk az ár hömpölygőn áradó, tiszta forrás, tiszta vegyület, a csodálatos mandarin, a szenvedély üde piros, vérbő, vérdús, eleven hús, örök nyár, örök tavasz szerelme.

- Lovagom, esthajnal, segíts-

- Lovag, az anyád picsája -, ... égetett pecsétként hordozlak szívemen-

Elillannak az esti fények, tündöklő, ragyogó, fényes csillagaink álma kuncog a tiszta, mély-sötét, csodaszép ég hunyorog mély bölcsesség könnyedségével kacsintgat reánk, - befogadott az ősi rend kikönyököl a csillagok -, még ott van, még tündököl, még ott ragyog, még fürösztí arcunk az örök csönd, és némán fenséges, büszke áldón, kárhozón, sugalmazó sugárzón sugározzák csillagaink a kérők az örök szerelmet, az örök hazát, az örök ideák örök dallamát, csilingelő csilingelésük, harangjaik kongatják, bongatják, harangozzák az örök tavaszt, az örök csönd és örök nyugalom, az örökkévalóság, a határtalan béke és a határtalan boldogság birodalmát.

Büszkén, fenséges zajtalan, lebegő lengedezés, üde, tiszta szépség, szállnak fekete madaraim, szállnak a vadhattyúk kis csalán ingecskéikben testvéreim a kérők a város felett.

Gala, törődött, töpörödött, ráncos kis öregasszony sivár, üres, kietlen, kiszáradt ágacska léte, létezése ballag, bolyong, bandukol betontemető, beton lakótelep poros, sivatagos, szegényes lelkei közé, hazafelé.

Duna-legenda

Azon az éjszakán barlangomban feküdtem, és görögdinnyehéjből kanalaztam rózsaszín-kásás agyvelőm szívét fekete magjaival. Nem ehető anyagom is sorra megrágtam, majd kiköptem, sőt olykor le is nyeltem. Évek hosszú során életem partja telis-tele lett hősies, örökzöld, fekete szemek dinnyemagjaival, melyek kikelnek, lábra kelnek, legelik a szent tehenek Indus és Gangesz partjait, hiszen bennem bögnék és kérődznek, a vadállatok vadásznak, ölnek, (gyakran engem!), nyuszik mint én, szívemen lapulnak, mert az ős vagyok, az összejtig minden ős, több a soknál, ami vagyok, Egy Egység, mely sokasodni foszlik a rejtélyes, titkos talány, a világ egy zöldes görögdinnyehéj-barlangtartomány, kis ladikom fekete szemekkel, sikló nyelvezett. Habos, tajtékos tarajokon szívemből fodrozódik tova a Duna görögdinnye-hajó: Pannónia, Hungária. Megátkozott Föld. Megátkozott a Föld, kun, tatár, székely, pártus, sumér India, hun India -

Kezed kezemben: semminkben a hajó és hajósa táncolunk szeles, szélvédett tavaszon a Margit-szigeten, a Nemzet hajóján energikus táncom veled szelíd őz űr szemében rózsaszín hegedűtesten a vonó a Duna szeleiben a Margit-hídon Attila király fényhuzalaimon kisujjam hegyén a gyűrű, a másik Attila füttyörész nótáját vad, vagdalkozó hajnalokon viszi a szél fülemüle, csalogány és pacsirtadal tűzvirágos kalapját, belefér a világ, és kiüríti kalapját, leveti mázsás hátizsákját, a világot.

A Duna egy izzó, parázsló pecsét, Skarlát betű a testen fekélyes bőre, szétrágott dunnám szájában rágcsálók lakomáznak, falatoznak, és pelyhes, puha paplan az ég pehelykönnyű iszony, halott istenek búzló, oszló-foszló tetemén ringatózik ladikom nádasok, szellők susogó-sustorgó zizegésén nádirigók között hattyútollas párnacsatánk.

Attila kalapja éppen mint Vivaldi, Corelli, Bach száll tavaszi széllel a füttyszó, kék égen csókjaim dala, pacsirták aranyhaja, búzakalász, hárfailatú ösztön élete a láz, a tűz ciklikus fúgatómái, míg én adózom, adósa vagyok e nedves, lucskos sorsnak, a ténynek, hogy magyar vagyok a latyakban, a folyó élet egy mocsaras ingóvány nyomorúságában, mocsárvilág a lét.

E nyelv tűzvirágokat, töviseket égetett a szél homlokom koponyáján-

Dinnyehéjhajóm laposa a Margit-sziget drágakő lakosa, magosa, de nem magaslata a Gellért-hegy így szólt: „őseid hegyét ne hagyd védtelen”, Szivárványszem, még ha széllel szemben is könnyebbülsz csak meg egy kicsit lesz kellemetlen a permetes huzat világ-áriája, de Te vihar vagy, orkán, szökőár, és beszél a hegy: „hőseink, kik életük áldozták, széllel szemben pisáltak a Magyar Szabadságért, így nagyon szerettek szabadon élni, és a Nagyboldogasszony természetesen űzi az ördög-fikat, hulla-hopp karikákat dobál utánuk, ha nincs határuk -

Celláink fészkeink csigolyák kategóriáiban a parancsolat: légy hű magadhoz, hisz szabad szellemed árja maffiák reszkető térde kalácsa a Te nyomorod, szabad szellemed rettentő Energia = tömeg szorozva fénysebesség a négyzetben. (Szeretem, ha szelíd, hű és szeret.) Biztosan máshogy is lehetne írni az fényes energiát, de nem jut eszembe más ..., szeretett fizikusaink, matematikusaink előtérben a háttér üvöltő szele.

Ezen Energia született 2002 januárjában Chicago-Szentháromság határtalan Hármasság végtelen-hegyének lábainál kinyíló és bezáruló rózsák szerelme piros csókjain csörgedezett két magyar nyálkahártyájában a Duna, és erődvonal-rendszerén harcoltak a rómaiak, halászok bástyájából kifogták várak vizes árkaiból a pontyot, süllőt, harcsát, csukát, pisztrángot, keszeget.

A Budavári Nagyboldogasszony Templomában azt hitték az apostolok, hogy palira vehetik a Magyarok Nagyasszonyát, ki míg fekete könnyeit hullatta vala, lön, és hömpölygött a nagy pesti dunai árvíz és a japán szökőár, és igaz, hogy elmosta a várost, de a tatárokat úgy meg-rémítette, hogy hanyatt-homlok fájllalván fejüket menekültek az országból a Marsra.

Akkoriban élt egy liliomos, tövises vaskoronás királylány, ki egy parányit segédkezett a Világ Királynőjénél nehéz munkájában, mert pusztított nemcsak a tatár, de a Fekete Halál, a pestis is kaszált uraságok földjein emberfejekkel dobálózott az égre, ezt meglegelvén a Mennyei Királynője antibiotikumot fújt a város felett, azóta is ott él a budavári Szentháromság téren hálából felépített Mennyei iránytűben, manapság mászóknak használják a turisták, frissítő italaikat szűrőszőlőként. Szent István királyunk lovas szobrát megtűri maga mellett az Asszony, mert még áll, de letiltották róla mind a sas-madarat, és képzeljétek, az oroszánt is, a pelikánt meghagyták, mert szeretik az állatkínzást, lassan elfolyatni vérünk, így teljes gyönyörük, és valahogy a pelikánoktól nem fosnak és hugyoznak a gatyájukba, hogy esetleg nem repülne el a vashatos vagyon egészen Chicago Lakeshore Drive-ig. No.

Eközben a Halál kultúrája és természetesen a hétfejű sárkány jócskán megszorongatta minden szépség Asszonyok Asszonyát. Idővel a túlsó partról, távcsővel merte szemlélni, nézegetni, hogyan fésüli aranyhaját, miként szabadul tetveitől, mind egy-egy lehallgató készülék, poloska. No. Repülő csészéalj, avagy cirkáló imaszőnyeg híján az Asszony hadsereg nélkül maradt, csak parazita szemek leskelődtek leselkedvén a lesipuskás papa-razzik.

Az Asszony mögött rendezett hadállásban felsorakozott a kék ég és természetesen a Duna. A kék ég segítette, a Duna hátba támadta, de férje acélos páncélt, majd golyóálló mellényt, atom biztos bunkert terveztetett fizikusaival, kémikusaival, így mentette meg az egyiptomi menekülés idején Asszonyát, József ott volt, de lemaradt egy kicsit.

Margit-szigetünk drágakő lakója menedékén azóta is ott kuporog fehères, szürkés sirályok vitorlázó repülő szárnyai manőverező szárnyalása táncos irányító központjaival ősek ősei szemében, örök esőben. Kék égen, fehér sirályok szárnyain egy-egy cipő, így egyensúlyoz, navigál a tér, és kifolyik szemünk a Duna, szűk, rab út a költő lábán, ezért nem tudja rendezni közös dolgait a rózsás rózsadombot, a rózsaszínes, kásás agyvelő zamatos levét, szelíd őz tigrisszemét, bánatos arcát eltemeti rothadó ég muskátlivirágai közé a pacsirtadalt.

Művi sugarak bogáncsként ragadnak testünkön a Gellért-hegyi emelkedőn a stációk erőltetett menete mai magyaroknak. Záporozik a halál, és mi szakadék mélyén napozunk a borzalomban lőnek és záporozik a halál, és Fehér Ló Fia Chicago légtérben is nyerít, hogy hol vagy fanyűvő, vasgyúró, hegyhengergető, hol vagy, mert hiányzol, Tengernek Tündöklő Csillaga!

Mágus-barlang pálos Sziklatemplomában, az elme holdudvarában Krisztus teste voltam a keresztfán. „Kijárok” száraz kenyéren és vízen a Dunán sok ecettel.

És ima-dunnából folyik-folyik a bölcs közöny a Dunán közönyös napsugarak szeretkeznek hullámok habja csókjaival. Fényes közönyár a Napba öltözött Asszony ontja melegét a határtalan szerelem, nem viselik el, kár, hogy elszállt a nyár, és oly sok a banyás fiatal szépecske leány a Dunán, a korzón, kéz a kézben. Krisztushabarc.

Neve: Indus és Gangesz, Tigris és Eufrátesz

Született: 1905. április 11. (a költészet napján)

És cipőjéből kifolyt, mert végtelen nagyra nőtt a Duna virágok világa, világok virága keserűen kínozta, vasszegekkel veretül, míg sirályok szárnyai hűvösén pehelypaplanos, habos dunnám borul rám Margit bora és királyi palástja az ég tövises, liliomos, rózsacsodás koronája tűzpecséttel égeti fejem a rendezett rend fénykorona galaxisai, mert az ég nem mindig hunyja le

szemét, olykor nagyra kitarja, és hideg forrósága ellen ott van Racine és Én természetesen, és vajon harcaink békévé oldja majd az emlékezés?

És akkor okádott, vert, tüzet hányt, tüzet fűjt, égetett az üldözött, üzetett Duna, nem ám a skizofrénia, nem hasadás, főleg nem elmeél, csak egy vizes árok, parányi törésvonal, az üldözött összejt a bűnbeesés óta. Fűvilág. Pengeél. Elmetengely.

Bánat-bánat Bánat-folyam, szutykos-mocskos szürke folyam rózsailatú szappan, ég ízű, halszagú szappan a tükörben mosom-mosom a MAMA neve Nefelejcs arcát, mert egyszerűen nem felejthetlek dunai törésvonal, Mester és Margaréta -

Fantáziám virágos alkonya

Liszt Ferenc 200 éves születésnapján

Szökdécselő-szökellő Telihold bús-borús, bizsergő édesvizű forrása simogat a Forrás teje, Teje-Gala elmeleve -

Megvagdosott, feldarabolt testem zene-illesztékein hullámzó gyászgondolák, szürke felhők harangvirágai, én kongok-bongok a balcsillagzat, és szorongó világűr-árvácskák terein illatos kék ibolyám búsong illatos könnypatakokban a magyar fantázia-nefelejcek.

Rapszódiaák vérbő dallamaira táncol, sír, zokog hamuval behintett országom egy temető. Arcképek. Sírva, földbe döngölvén vigad a magyar, világ szívében világ keresztjeit cipelvén a háta fájó alámerülés.

Fényáramlatokon szárnyal, repdes a fekete zongora a lét lepedője démoni hajmező, virágporos, illatos palántáival. Bújóska. Szopom a lét emléit. Teje tejét, Gala aranyai gyöngyökként peregnék ujjain a játék. Tébolylt elefántcsorda szeli át a borzas kék ibolyát a tobzódó robaj sivatagán kandikáló kankalinom.

Árlevelű lángvirágaim feldúlják a liget szépét, a fehér tündérrózsát dús hullámokon, gesztenyebarna hajában kivirágzik a hajnal, pünkösdi rózsák hajnala, a leánykökörcsin, varjúháj és nyúlfüle az életfán henye piros boróka köszönti a téltemetőket, a kárpáti tarka illatos krókuszt. Bókoló csillagvirágok kiszívják pompás kúpvirág fejéből a halál nedveit, a lét tejét, fejét, emléit pirosra harapja füzérajkak hírharangja.

Gyöngyvirágos medvefülekkel lélegzik sivatagán a pufók árvacsalán.

Gyöngyvirágos medvefülekkel legyezem magam odvas keltike odújában gránátalma- és málnamagos éden irul-pirul a medvehagyma.

A cella magánya gránátalma-magokat izzadt, fűtengerén piciny-parányi játék-zongorák modelljein kacag a zongorajáték elefántcsont-torony billentyűin mosolyog a tér, a hármas nagy halál szerelmei gyöngykarók illatozása, bűze gyöngykalózai -

Alpesi Kinga hangja hanga, dérbabér, kúszó kecskerágó tűztövisei babérszárnyakon babérhangok melódiája előcsalogat fekete zongorából születő zergevirág testét növeszti a bársonyos tüdőfű hajszájai csillaghúrok, árvalányhaján tyúktaréj, arcán báránypirosító.

Hullámzó fehér lepedő az ég testemre borul.

A cella csöndes éjszakája szötteésbe szöve az ifjú apáca hullámok hátán az isteni uralom és halálos szomorúság. Csárdás macabre. A táncoló Isten fény-keresztek keringő románca a Via crucis. A rémkirály halálba űzött, majd elbújt könnyes szemem harmatos szögletébe.

Befut a rózsza, amint rothadok,
pihévét szednek hűvös kócsagok.
Enyészet. Enyészet. November a nevem.

Kuvikoló kis pofázó kis kerti poszáta pofája ritmikus pipiske lennék karvaly, feketerígó trillái, nagy fakopáncs összhangzata kaotikus rendjét kanalazza kanári búbos banka dallamát, kakukk ritmikus ütemét, és repdeső szárnyak pofoznak életre-halálra természet uralmán cellám ricsajos madárdalok dallamaitól.

Tengelic a tengeri gyurgyalagom gyanútlanul begyalogolt országom szívébe a bíboros ördög szem, a napraforgó napszeme és a menyecske rózsa.

Jégvirágos-jégmadaras barátka a fekete zongora szája meredtszemű néma gyöngybagoly, énekes nádiposzáta. Fekete fedele mint fekete lepedő sötét piramisában vörös vércsék veszekednek, a tőkés récék verekednek, tördelik egymás szárnyát a vörösbegyek repülés helyett a füstös füsti fecskék keverednek, és nem szívesen ölnék, de letörlöm könnyeimet.

A fekete zongorán kivirágzik erdő-mező, éltető szerelem virágos csápjai a virágos mező egy fekete lepedő háromszögét magasában felcsavarja a hangszerek hangszerén függőcinegém hantmadara zöldikés csicsórké csőrét magasba hajtja.

Isten Báránya!

Gyilkos és ostoba labirintusaink középpontja, légy áldott nyugodalmas béke elme csendje cseng és bong a fényözön. Áldott légy nem-lét, áldott légy nemzetemet védő sötétség, a keresztthalál sötétsége óceáni hullámok hátán, áldott légy isteni törvény csobog csobbanása hűsítő, friss illat az alma fejemen az örökkévalóság dallama a fehér és a szürke agy harmóniái, az elme-szerelem ismeretlen titkos-rejtett menyegző macskaszeme szellemek metszetein kifecamodott sikolyok feltámadása irgalom a haláltánc. A semmi-isten változékony terjeszkedő terpeszkedésén önmaga beteljesülő kibontakozása az időben, semmije létében az örök alakuló alkotó teremtes merengő-elmélkedő bölcsődalai a sírig a születésnek -

Isten és Semmi. Lét és Idő.

Medvekörmet vacsoráztam hajnalokon, és telehintettem a borgőzös Léda - Szfinx pirosló orrát, a fekete zongorát sokvirágú csillag-, léggömbhagymával, fürtös homokliliommal. A szemvidító, szemszorító törökrózsa mimóza illatos vitorlavirágon csónakázott a nagy völgycsillag mezei százszorszépek között, és a tulipán vénuszpapucsban nekivágott a sivatagnak, hogy megkeresse kedvesét a birodalom tűzfolyóin. Havasi gyopárok agyon égne, elégne, tűztövisek, lángvirágok megfagynak az éjszakákon. Piros záporvirágok nyakán gyermekláncfűvek kutyatején élek. A tulipán a leány könnyeiből fakadt a sivatagi rózsa.

Testem darabjait illeszti össze a zene.

Tengerisünkaktusz a kápolnában élőkavicsok.

Magyar aranyfán selyemvirágok, bársonyvirágok, Mária aranya fénykoszorú.

A tűzliliom Héra istennő tejéből született mert táplálta a billentyűzetet múzsa csókja harangjaival kong-bong a paradicsommadár-virág lovára felpattan, combját erősen szorítja a hason, és a kerti sarkantyúka ritmikus ütemek dallamai hátán biztatja.

A hölgyliliom nektárja mérgező. Vadárvácska.

Érintett-érintetlenül a tengerisünkaktusz világra szaladt, szaladt, folyvást menekült a babér (b)oroszlán és szárnyaszegetten repdesett a vicsorgó galambvirág.

Az áldozat leander virágból font koszorúján véres tejcseppek és keserűfüvek mécsvirágai a csillagos ökörfarkkóró-varázs mezítelen agyam gyógyereje gonosz szellemek ágyában csipkerózsa csodaszeme, töviskorona kutyateje. Csupasz kelyhekben óriás dögcsillagok kellemetlen bűzei kipárolgásain húsevő kürtvirágok angyali zengedezése.

Golgotavirágok a keresztutakon kék zörgővirágok, zúgó harangvirágok, hamuszürke dália. Tövisszúró gébics szedegeti töviseit fejem karimáját cigány csaláncsúcsok díszítik, éget a nyomorúság. Ernyős madártejtel táplálkozom. Az oroszlánszáj, azaz a tátika telis-tele illatos

nyári orgonával, farkasfütejjel. Vízi tündérfátylakon selyemakác és kövirózsa. Égig érő nyakon örökzöld trombita és flamingóvirág. A kaméliát Vénusz megfosztotta illatától a kaméliás hölgy.

A bazsarózsa több mint százezer éves a rózsza a szerelem minden fajtája gránátalma.

Mályvarózsa mind jobb és bal fülem mögött, szeretőt keresek soha - most.

Tapsikoltak a jázminok.

Ugató kutyák, vakkantgató gerlicék mezítelen testemből kirepülnek a selyemfátylak forgó keringése körbe-körbe testem körül édesvizű táncom időtlen idő szakadékaiban dallamos fergeteg-sorsom: titkos-tudós magyar nyelv testem-hitem sorshang harangjai giling-galang-születés énekel ösztönös dáridó, szóözön ösztön, teljes-igaz intelligencia.

A tündérrózsa és az óriás vízililiom látja a Sárkány kiforduló, sötét pofáját és megsemmisül az örök sötétségben, és mily jó a teljes-tökéletes elme-csend, a Nincs, a Semmi, az én halála.

A fekete lepedő mint égbe tekeredő Gyász elborít, miközben ujjaid billentyűk fekete-fehér jajkiáltások játékába gabalyodik, elborít a gyász, hogy ne lássam elkeseredésedet szűrős ezüsfán keleti életfa hangjait ne halljam hangod vagyunk sötétségben-fényben a Sárkány remél falni minket.

A ráncoslevelű kánya bandita és havasszépe koszorúzott babérsommal, babérlevelű szuharral, babérboroszlánnal, bíbor ribiszkével, hószirmokkal, jaj-rózsákkal, Júlia borbolyákkal. Bókoló, színeváltó lábaim nyomán télizöld jázminok, zöldellő aranyvesszők aranyesőben nyílnak.

Kecskefű seprűzi közönséges hólyagfámat.

Erdei kutyatejen nőtt, növekedett a pufók árvacsalán és az odvas keltike zárta magába a koporsó és a sír a kandikáló kankalint gyöngyvirágos medvefülével együtt.

Assisi Szent Ferenc a madaraknak prédikál.

Vízililiomok, boglárkák tükrén a békaliliom, a mocsári nőszirm agárkosbort iszik az ernyős sármos sár-ma, a nyári (t)őzike a csalapu gólyahíreit Paulai Szent Ferenc hallgatja egérfarkfüves mezőkön kényesen-bájosan lépdel az Éden menekül egyiptomi fényben köszönti pásztor, angyal, mágus pap, mór király, a sumér-pártus-káldeus zsidó hagyomány, no meg a Természet láncos láng-csillaga, a fizika és a matematika. A Szellem anyagot teremt most is minden-napjainkban. Természetesen.

A legnagyobb Fehér Mágus, a Fehér Bárány szent töviskoronáján forog-kering az uralt uralom viharos, csatazajos szele anyja emléiből csordogál az isteni törvény teje, agyonkínzott halálán elvérző pokol és áldozat. Örök ajándék.

A fekete zongora szürkésfehér elefántagyar billentyűi fekete felhangjain tűzvirágok vérehulló fecskefüve, farkasok füteje királyliliumok uralmán.

Farkasok lakta Sárkánytetőn tündöklő málnás piros szemei, áfonyán függő lúdtalpas medvém és lúdtalpas gorillám fehér folyás helyett elme-aranyakkal fizet Pipi és Popo birodalmában.

Légi szakállmezőn cellám fala a fekete zongora töviskoronás fekete cölöpökön örökzöld trombitaszó harsan mindétig, ha baj van siralomvölgy sivatagán gránátalma-magok harang-virágok kelyheiben a siralomházban, és elfolyik a kutyatej csupasz golgotavirágokon végzetfák, sorsfák, életfák árnyékában kék illatokon. És tövisein elfolyik, csöpög-csepeg a fekete zongora bora őrzítő tébolyult folyam pincém akác hordóiba és ott érlelődik évekig, mert nyugalmas, csöndes a béke a fehér-fe fekete klaviatúrán fénysebességgel pörgünk ujjaink öbenne fenséges semmijén bennünk -

Bíbor ízű izzadság felszárad zárt ajtók mögött.

Szent Erzsébet királynő Hídja dísz-székén elmereng a Világ Királynője trombitás-harsonás angyalok védelmében a Babba fa- és rézfúvós seregeit bevonzza, - mind dalolnak -, muzsikájuk védőháló, szférák zenéje a Kék Bolygó körül az ítéletnapig. A Semmiben, ha nincs a Van, mi nem hullunk darabokra? Goethe - Weimar és a fény-szöttek. Liszt - Weimar. Leves-evés. Fény-óceán köldököm közepében az ősrobbanás fénypontjába hullik vissza a világ, és csónakázik semmijén a világ és teremtményei ideái téridő nélkül. Liszt-hullás, hóhullás hasam szöveteiben az öreg Liszt fényes, lisztes, hulló hó.

Adoniszért, kit halálra sebzett a vadkan, Vénusz forró könnyeit hullatta, könnyeiből szellő-rózsa-tenger fakadt és megszellőztette a falakat. Egy ernyős madártej csillagmintás virágos mezőre kikandikált virágos költemény.

A tej görögül Gala.

Tej, azaz Teje elmeleve sisakvirágaiba menekíti kakasmandikóit, a rőt rozsdásfarkúakat, vicsorgó galambvirágokat. Vénusz sarkantyúvirágaival biztatja, miközben korbács-, ostorkaktuszokon lépdél.

Farkaslakta Sárkánytetőn szélvédett odú a barlangos sárga test csilpcsalp-fűzike csélcsep ördögei szobám hiányzó szivacsán hál, elalél a gyöngybagoly és a barázdabillegető.

Erdei csillagfüstben, indián árvacsalánokon lépdél kecsesen (t)őzike-gyöngyike és macska-menta.

Napraforgó napszemem hunyorog feketén az illatos hunyor és nagyfészkű menyecskeszem.

Szívvirágok láncolatán, kék gyökereken elfolyik a téltemető kutyateje, és kék számárkenyerek harmatán függ a párhuzamos gömb-had.

Kicsit ér a pipitér a császárkorona kokárdavirága, a piros gólyaorr nagy árnyliliomokon tyúktaréj kardján napfényvirágok.

Örökzöld tatárvirág a margitvirág fáklyalilioma fényén az apró nősirom és az árlevelű lángvirág kaukázusi ördögszemekben. Égőszerelem tűzliliomai tűzesőben.

Szigetén szűrös ezüsthálakon csókolóznak az illatos pünkösdirózsák.

Tiszafa Duna-fa életfa, feketefenyő-zongora a Mama mocsárfenyő, mamutfenyő, Atlasz-cédrus a Himaláján hőszirom, jaj-rózsa, teltvirágú vérszilva, fanyarka, harangláb, kárpáti harangvirág, bőrlevelű, kapotnyak, bolyhos madárhúr, szívvirág, sarkvidéki margitvirág, napfényvirág, indián árvacsalán, tavaszi tűzike, erdei csillagfürt, hamvas, macskafarkú veronika, kékszakáll és farkasboroszlán.

A magyar kikerics ki kel kell a fürtös eper friss hajnalokon pókbankóval fizet démoni hajszálaidon a hegyi leánykököröcsin, a homoki nősirom ördögi hajad befonja a hullás, a zuhanás és a zergevirág gyöngyikéivel.

Isten ajtaja olykor őrizetlenül tárva-nyitva, és még zeneszerző se suhan éppen se be se ki, zene se hallik se be se ki csak a vajúdó csönd vakarózik árván várván újjászülető életét, az örök visszatérést.

Virágfantázia.

Idegi erdőzsongásban pusztulunk, elhalunk, táncra perdülnek a rapszódiai manói és havasok szépe, a kis télizöld hamvas macskafarkú veronika szaladt szaladt bársonyos zöld gyöngyöző

harmatos fűmezőn kis fekete modell játék-zongorák között, és tekerte-tekerte a fekete lepedőt, áldást a világra hullott a fényes liszt-özön, szóözön, vérhullás.

Csillagos ökörfarkkórók tünedeztek tündérfákon tündérfátylak rejtekén dalolt, és ütött, ütlegelt a hamvas tollas gyöngyvessző isteni-ördögi fényáramlatokon bőrnúzás, agymosás, fejürítés, feldarabolás. És megrúg, elgáncsol, felrúg, beléd rúg az ágaskodó-tébolyult vadló, Isten oroszlánja.

Magyar aranyfákon, sors- és végzetfákon függő fekete zongorák. Piros Ló hunyor. Isten kapusa ezerjófű labdarózsákkal, babérmeggyekkel dobálózik rózsaszín csíkozású szürke egeken a magyar kövérke. A kapun piros lé csordogál, csörgedez.

A Sátán ott állt a szobámban és nem nyúlt hozzám. No komment.

Bőrnúzó gyors röptű Szerelem darabol a gáncs elgáncsol vagdalkozó szél szeletel szelet.

Test bőrlevelein megigazítja hajkoszorúját haranglábakon az alkony.

Hullámzó ég a lepedőn szezámmagok és fehér ikravirág-mező.

Démoni hajad eloszlik kiterített legyező. Hantmadár. Berki tücsökmadár.

Bújócskázunk, kergetőzünk tűztövisek, ciprusok, himalájai cédrusok, keleti életfák, vörösfenyők társaságában bólogatnak a szökőkutak, szívemben az alkony fanyar hullámzó avaron álmodik Izolda R.W. gondolákon dallamos részegség eltűnik fénymezőkön a vén öreg életfa, a ráncos-aszott fekete zongora billentyűi hangzatos dallamaival megszűnik az örökös visszatérés áramos áramlatokon és forog-kering a szél a lenyomatokon.

A fekete zongora haja fehér ikravirág-mező, alpesi szerenád. Haláltánc. Utazás a gondolán. Lidércfény. Látomás. Vad hajsza. Lorelei. Hópelyhek. Emlékezés. Esti harmóniák. Viharos harangocska. Transzcendens etűd. Isten megáldott magányomban. Emeljük föl szívünket. Magyar történelmi arcképek. Mefisztó-keringő. Száraz csontok. Szerelmi álom. Várom a párom Fantázia és fuga B.A.C.H. a patak témáira. A párom a Semmi nem hullik darabokra. Szerencsecsillagom mindig elhullott. A betű öl, a lélek megelevenít! A macska-fúga.

A fekete zongora-tócsa démonok farsangja.

Havasok havasszépe hó szirmait szórja elefántcsont billentyűire az emlékezés csillagos gyöngykoszorúit. A fekete zongora fekete fedelét ellepik bíbor ribiszkék, óriás vízililiomok, tündérrózsák, pukkanó dudafürtök, és énekel a gyalogakác és a sokvirágú madárbirs.

Havasi sisakokban húsevő kürtvirágok, turbánliliomos táncoló babák selymes légi, vízi lengedező tündérfátylán szorongó árvácskák félelmei. A mocsári nefelejcs, delfinek gyöngye, az üstökös gyöngyike fehér eperfává változik a bánat bezárul trópusi pókorhideák vágyakozásában megsemmisülésem, az egzisztencia kisiklása óceáni vágy vizein az én tarthatatlansága Vénusz káosz-hatalmán drótos madzagjain lábnymaim, beteljesülésem.

Üdvözült apám arca tündöklő ragyogás.